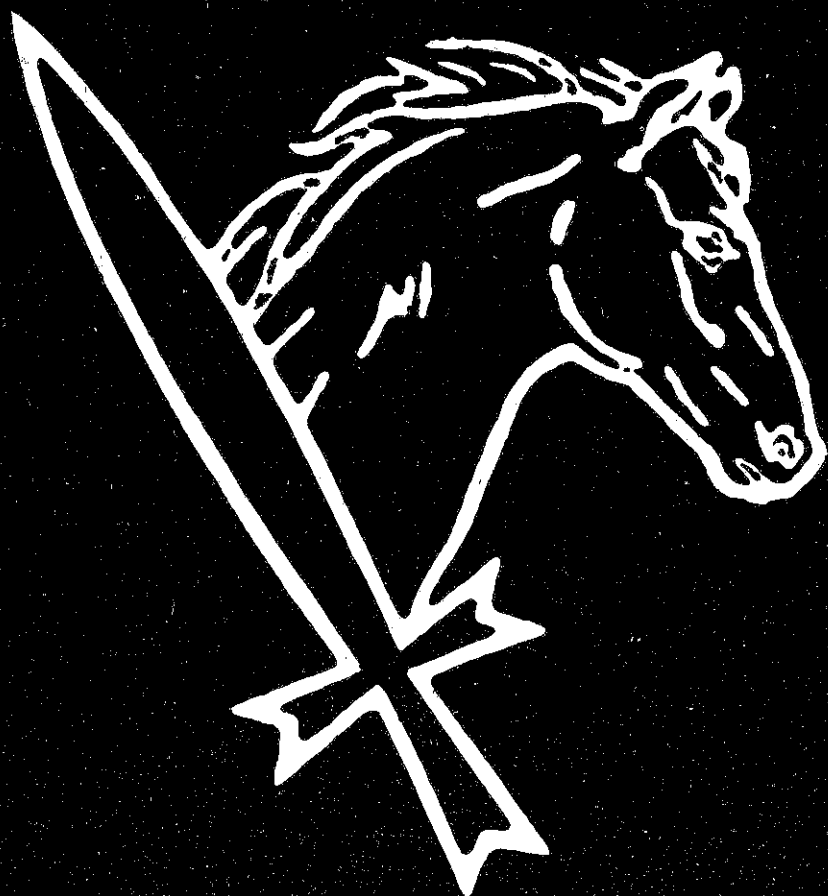

ΧΡΟΥΣΗ
ΑΥΓΗ

Ο ΝΕΟΣ ΗΛΙΟΣ ΘΑ ΑΝΑΤΕΙΛΛΗ

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΣ

Τό δηλώσαμε ήδη από τό πρώτο μας τεύχος, αλλά ίσως είναι ανάγκη νά τό επαναλάβουμε γιά όρισμένους, είτε εκ φύσεως είτε εκουσίως, μικρόνοες: 'Η περιοδική έκδοσις «Χρυσή Αύγή» δέν άπευθύνεται σ' αυτούς πού θέλουν ένα έτοιμοπαράδοτο δόγμα γιά νά καλύψουν τά κενά τής στενής εβραϊκής λογικής τους, σ' αυτούς πού περιμένουν νά αναγνώσουν φτηνές συνταγές επιλύσεως τών μικροπροβλημάτων τους καί σ' αυτούς πού έχουν μόνο τή στείρα ικανότητα νά μετρούν καί νά στατιστικολογούν. 'Εν δλίγοις, ή «Χρυσή Αύγή» δέν άπευθύνεται στη συντριπτική πλειοψηφία τών άνθρωποειδών τής εποχής μας.

"Όλοι αυτοί καλά θά κάνουν νά άσχοληθούν μέ ότιδήποτε άλλο, εκτός από τήν άνάγνωσι του περιοδικού μας. "Ας βουλευτούν σέ κάποια θεσούλα, ως κατάλληλα γρανάζια τής άποκρουστικής μηχανής, πού έχει τό θράσος νά αυτοαποκαλήται «έλληνική κοινωνία». "Ας δολοφονήσουν όλοκληρωτικά πλέον τό έναπομείγαν πνευμα τους, ως πιστοί έθελόδουλοι τών εβραϊκών δογμάτων, πού τόσο άφθονούν στίς μέρες μας. "Ας άπασχολήσουν τή φθηνή καί μικρή λογική τους σέ οποιαδήποτε ένασχόλησι μέ καθημερινά καί χυδαία μικροπράγματα.

"Αν δέν υπάρχουν πλέον στήν Πατρίδα μας άνθρωποι, πού νά αισθάνονται τό Αίμα νά βέη ζεστό στίς φλέβες τους, πού νά συζούν μέ τίς φωτεινές 'Απολλώνιες εικόνες ενός 'Αρμονικού Παραλόγου Σύμπαντος, πού νά συμμετέχουν στίς Βαγκνερικές συγχορδίες, πού ταρασσούν τή Βούλησι, τότε ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ τό περιοδικό μας νά μήν πωλή ούτε ένα αντίτυπο.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

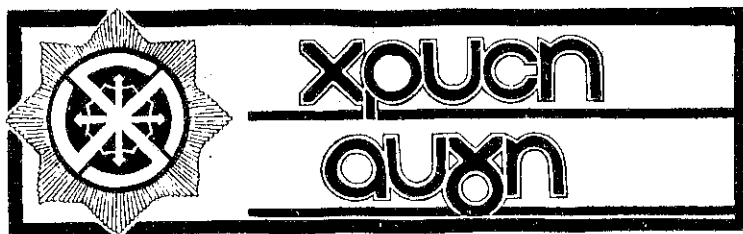
περιοδικη εκδοσις: χρυση αυγη-

- συντασσεται υπο επιτροπης.

τεύχος θαν - μαρτιος απριλιος 1983 - δρχ 50

ΑΘΗΝΑΙ: ζωαδοχου πηγης 16 β οροφος -

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: λαζαρου αντωνιαδου 1 -

Ο Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΙΣΧΟΣ

Εάν ρωτήσετε ένα απλὸ ἄνθρωπο τοῦ λαοῦ γιατί ἔγινε ὁ Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὅτι ἔγινε γιατί ὁ Χίτλερ ἤθελε νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμο. Αὐτὸ τοῦ ἔχει ἐπιβάλλει ἡ προπαγάνδα τῶν νικητῶν νὰ πιστεῦθῃ καὶ αὐτὸ πιστεῦει. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν βοήθῃ τῆς ἀγορᾶς, μακριὰ ἀπὸ τίς ἀγνές ἢ καὶ κουτοπόνηρες ἐντυπώσεις τοῦ ἀπρόσωπου πλήθους, ὑπάρχουν οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ΠΙΣΤΕΥΟΝ καὶ ΘΕΛΟΥΝ. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ἄνθρώπους τὰ πράγματα εἶναι ξεκάθαρα. Ναι, ὁ Χίτλερ καὶ ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς ἤθελαν νὰ κατακτήσουν τὸν Κόσμο, γιατί ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ κάποτε μία Βούλησις Κυριαρχίας τοῦ Κόσμου, μιά Βούλησις ὅμως Δυνάμεως καὶ ὄχι μιά ὀκροκρτικὴ συνωμοσία μικρῶν καὶ ταπεινῶν μηχανοράφων. Γι' ὅσους ποῦν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅτι ἡ Δύναμις δὲν ἔχει ἠθικὴ φόρμα θὰ ἀπαντήσουμε ὅτι ὄχι μόνον ἔχει ἠθικὴ ἡ Δύναμις, ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ καθ' αὐτὴ ἡ ἠθικὴ τῆς Φυσικῆς Κυριαρχίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἦταν ἔκφρασις τῆς Κοσμικῆς Ἄρμονιας ὁ Κατακτητὴς Ἀλέξανδρος, ὁ Ρωμαῖὸς Αὐγούστος, ὁ Ναπολεὼν, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ! Σὲ καμία ὅμως περίπτωσι δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφράξῃ τὸν Φυσικὸ Κόσμο καὶ τὴν Παγκόσμιαν Βούλησι ὁ ἔβραϊὸς μηχανοράφος τῆς Γουάλλ Στρήτ καὶ τοῦ Κρεμλίνου.

Πέρα ὅμως ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀπτικὴν τοῦ θέματος, ποῦ ἀφορᾷ περισσότερο μιά φιλοσοφικὴ κριτικὴ τῆς ἱστορίας ὑπάρχουν τὰ ἀπλά ἐρωτήματα, ποῦ μὲ σαδιστικὴ ἀφέλεια δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν ἐξέλιξι τοῦ μεταπολεμικοῦ κόσμου.

Τί κερδίσατε, ἔσεῖς ἀπλοὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ὅπαδοι τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ μαρξισμοῦ ἀπὸ τὴν «ἡττὰ» τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Ἐπαναστάσεως; Χαίρεκακα ἀπολαμβάνω τὴν προδοσίαν τῶν προσδοκιῶν σας ἀπὸ τοὺς ἀφέντες σας. Ποῦ εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐημερία, ποῦ σᾶς ὑποσχέθηκαν πᾶνω ἀπὸ τὰ καπνίζοντα ἔρειπια τῆς Εὐρώπης; Ποῦ εἶναι τὰ δάκρυα συμπάθειας, ποῦ χύνετε γιὰ τοὺς «ἀθῶους» ἔβραϊους, «θύματα» τῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως; ΑΠΑΤΗΘΗΚΑΤΕ ὅλοι ἔσεῖς, οἱ καλοπροαίρετοι ὅπαδοι τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Ἰδέας!

Ἐμεῖς ὅμως δὲν ἀσκητεύουμε στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας, οὔτε καὶ ἔχουμε τὴν ὀκροκρίσιαν γιὰ νὰ σᾶς συγχωρήσουμε, γι' αὐτὸ καὶ δὲν σᾶς ζητοῦμε νὰ μετανοήσετε. Περιττὸς κόπος. Στὴν Ἱστορίαν μετάνοια δὲν ὑπάρχει.

ΕΜΕΙΣ, Οἱ Ἐθνικοσοσιαλιστῆς, Σήμερα Λίγοι, Αὔριο, Λίγοι, Πάντοτε Λίγοι καὶ γύρω μας ὁ Κόσμος Ὅλος, ΕΜΕΙΣ, οἱ Ἐθνικοσοσιαλιστῆς εἴμαστέ το ΜΕΛΛΟΝ!

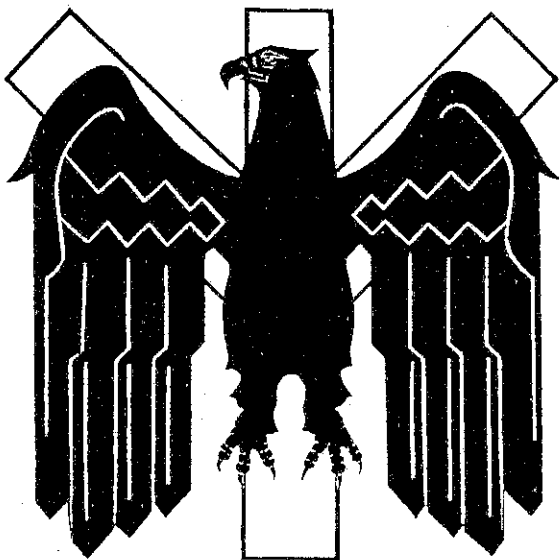
ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ὁ ἐθνικοσοσιαλιστής ἀγωνιστής τῶν ἡμερῶν μας εἶναι ὁ μόνος πού ἀντιτίθεται στό ἰουδαιοχριστιανικό κατεστημένο πού χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴ μας. Εἶναι ὁ μόνος πού ἀντιτίθεται στὸν βαθεῖα ριζωμένο τρόπο ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς, τρόπο καθαρά ὑλιστικό καὶ δογματικό. Εἶναι αὐτός πού ἀκολουθεῖ τὸν δικό του τρόπο ζωῆς, τὸν φυσικό τρόπο ζωῆς τοῦ Ἀρίου ἀνθρώπου καὶ ὄχι τὸν εὐδαιμονισμό καὶ ὑλισμό καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πρότυπα ζωῆς πού προσπαθοῦν νὰ τοῦ ἐπιβάλλουν τὰ σημιτογενῆ κέντρα ἀποφάσεων τῆς παρακμῆς. Ἀκολουθεῖ τὸν τρόπο ζωῆς πού ὀδηγεῖ στὴν ὑπέρβασι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν προσέγγισι μὲ τὸ ὑπεράνθρωπο, τὸ θεῖο. Ἔτσι λοιπὸν βλέπουμε καθαρά ὅτι ὁ ἐθνικοσοσιαλιστής δὲ θεωρεῖ τὴ ζωὴ σάν τὸ σκαλοπάτι σάν τὸ τόπο δοκιμασιῶν πού θὰ τὸν ὀδηγήσουν στὴν «βασιλεία τῶν οὐρανῶν», ἀλλὰ καὶ οὔτε σάν μέσο γιὰ τὴν ἀπόκτησι ὅσο τὸ δυνατόν περισσοτέρων ἀγαθῶν (ὕλικῶν καὶ πνευματικῶν). Ὁ ἐθνικοσοσιαλιστής βλέπει τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατο μὲ ἀγωνιστικὴ διάθεσι, μὲ καθαρὴ σκέψι ἀπηλ-

του, ἡ φυλετικὴ τοῦ ψυχῆ, ὁ τρόπος ζωῆς τοῦ, ἕνας ἥρωϊκός τρόπος ζωῆς πού ὀδηγεῖ μοιραία στὸν θάνατο. Ὁ ἐθνικοσοσιαλιστής βαδίζει πρὸς τὸν θάνατο ὄχι γιὰ νὰ ἀναπαυθῆ αἰώνια ἢ γιὰτὶ βαρέθηκε τὴν ζωὴ ἢ ἀπὸ δειλία πρὸς αὐτὴν ἀλλὰ γιὰτὶ πιστεύει ὅτι αὐτὴ ἡ τελευταία πράξις τῆς ζωῆς εἶναι αὐτὴ ποὶ ἐπισφραγίζει ὅλες τὶς ἄλλες πράξεις καὶ τοὺς δίνει νόημα. Γιὰ τὸν ἐθνικοσοσιαλιστὴ θάνατος δὲν σημαίνει ἐξαφάνισις, σημαίνει τελείωσις. Εἶναι ἡ τελευταία μεγάλη τοῦ νίκῃ. Ὁ θάνατος, ἀκούσιος ἢ ἐκούσιος, δὲν ἔχει γι' αὐτὸν σημασία ἀφοῦ ὁ δρόμος πού ἐδιόλεξε, ὁ δρόμος τῆς τιμῆς καὶ τῆς θυσίας, ὀδηγεῖ πάντα στὸν ἐκούσιο θάνατο. Πῶς θεωρεῖ ὁμος ὁ ἐθνικοσοσιαλιστής τὴν λεγομένη μετὰ θάνατον ζωὴ; Γιὰ τὸν ἐθνικοσοσιαλιστὴ σῶμα καὶ πνεῦμα εἶναι ἄρμονικὰ συνδεδεμένα καὶ θάνατος εἶναι ἡ μεγάλη αὐτὴ δύναμις ποὶ σπάζει τὸν συνδετικό του κρίκο. Ὁ ἐθνικοσοσιαλιστής χωρὶς νὰ εἶναι ὑλιστής ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐνδύεται μὲ τὸν ψευτοιδεαλισμό τοῦ παπαδίστικου παραλογισμοῦ πισταίει ὅτι μὲ τὸν θάνατο τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῆς διαδικτῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπανερχονται στὴν μητέρα δημιουργὸ φύση. Γιὰ τὸν ἐθνικοσοσιαλιστὴ ἡ ζωικὴ ἐνέργεια δὲν χάνεται, ἀπλῶς ἀλλάζει μορφές. Ἐξάλλου ὁ σεβασμός του στό μεγαλεῖο τῆς δημιουργοῦ φήσεως καὶ τῆ βαθεῖα πίστις στοὺς αἰώνιους νόμους τῆς κληρονομικότητος καθὼς καὶ ἡ πίστις ὅτι παρελθὸν παρόν καὶ μέλλον εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένα τὸν κάνουν νὰ ἀπορρίπτῃ τὶς ἄλλες ἰουδαϊκῆς δοξασίες περὶ βασιλείας τῶν οὐρανῶν, παραδείσου, κολάσεως κλπ ἀπὸ τὴ μιά, ὅπως καὶ τὶς ὑλιστικῆς ψευδοεπιστημονικῆς θεωρίας περὶ ἐξαφανίσεως, ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἔτσι λοιπὸν οἱ ψυχῆς τῶν σκοτωμένων συναγωνιστῶν καθὼς εἶπε καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος ALFRED ROZENBERG πολυμοῦν κι αὐτὲς στό πλευρὸ μας γιὰ μιὰ Νέου Ζωῆ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΕΝΝΟΙΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΩΝ ΟΡΩΝ «ΚΡΑΤΟΣ - ΣΥΣΤΗΜΑ - ΠΟΛΙΤΕΙΑ»

Ἐρχικά ὑπάρχει τὸ «σύστημα».

Αὐτὸ πού λέμε «σύστημα» δὲν εἶναι παρά μιά δέσμη ἀρχῶν σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες ὀργανώνεται ἡ οικονομική, κοινωνική καί πολιτική ζωὴ μιᾶς κοινότητας ἀνθρώπων. Ἡ οικονομική ζωὴ, εἶναι ὁ τρόπος ἐξοικονομῆσεως τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀγαθῶν.

Ἡ κοινωνική ζωὴ, εἶναι ὁ τρόπος ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων μέ τὸ στενὸ καί εὐρύτερο κοινωνικὸ τους περιβάλλον.

Πολιτική ζωὴ εἶναι ὁ ἀγῶνας τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν ἀλλαγὴ ἢ τὴ διατήρηση τῶν ἀρχῶν πού διέπουν τὴν οικονομική καί κοινωνική τους ζωὴ, δηλαδή ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἀλλαγὴ καί βελτίωση τοῦ συστήματος.

Ἔτσι τὸ «σύστημα» ἔχει δυναμικὸ χαρακτήρα γιατί περικλείει τίς δυνάμεις πού τὸ ἐξελίσσουν. (Πολιτικὴ Ζωὴ).

Στίς σημερινές κοινωνίες τὸ «σύστημα» εἶναι τὸ θεωρητικὸ ὑπόβαθρο πάνω στό ὁποῖο στηρίζεται ἡ συγκρότηση καί ἡ λειτουργία τοῦ σύγχρονου κράτους.

Τὸ κράτος εἶναι τὸ θεσμικὸ πλαίσιο μέ τὸ ὁποῖο ἐξασφαλίζεται στήν πράξη ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τοῦ συστήματος στήν καθημερινή ζωὴ τῆς κοινωνικῆς ομάδας. Μέλη τῆς κοινωνικῆς ομάδας εἶναι ταχμένα νά ὑπηρετοῦν τὸ Κράτος, ἐλέγχοντας τὴ σωστή ἐφαρμογὴ τοῦ θεσμικοῦ πλαισίου, βελτιώνοντάς το καί ἀλλάζοντάς το ὅπου χρειάζεται, ἐπ' ὀφελεία

Γιὰ τὴν ἐνάσκηση τῶν καθηκόντων τους, τὰ μέλη αὐτὰ εἶναι ἐπόμενο νά καταστοῦν φορεῖς μιᾶς ξεχωριστῆς ἰσχύος τὴν ὁποία ὅμως ὀφείλουν νά χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸ καλὸ τῆς κοινότητος.

Γεννιῶνται ὅμως ἐδῶ δύο θεμελιώδη ἐρωτήματα:

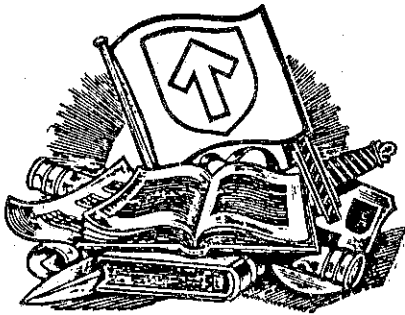
1ον: Πιὰ κριτήρια ὀρίζουν τὸ «καλὸ καί ὀφελιμο» γιὰ τὴν κοινωνικὴ ὁμάδα;

2ον: Μέ ποιά κριτήρια καί μέ ποιά διαδικασία ἐπιλέγονται τὰ μέλη αὐτὰ τῆς ομάδας, ὥστε νά ἀσκήσουν μέ φρόνηση τὴν κρατικὴ ἐξουσία καί νά ὑπηρετήσουν τὴν ὁμάδα χωρὶς νά διαφθαροῦν ἢ νά ἐκτραποῦν πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἀδαιρεσίας;

Ἡ ἀπάντησι δὲν εἶναι τοῦ παρόντος.

Μένει ὅμως νά ποῦμε πῶς ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἐκάστοτε «σύστημα». Καί ἐπειδὴ τὸ «σύστημα» εἶναι ἡ προβολὴ στόν κοινωνικὸ χῶρο τῆς εὐρύτερης κοσμοθεωρητικῆς στάσεως τῆς ομάδας, εἶναι ἡ κοσμοαντίληψι τῆς κοινότητος ἐκείνη, πού, ἀνάλογα μέ τὸν ρόλο πού ἀναγνωρίζει στό Κράτος, δίνει καί τὴν ἀντίστοιχη ἀπάντησι στ' ἀνωτέρω θεμελιώδη ἐρωτήματα. Ἀνεξάρτητα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀπάντησι, ἄς ἐξετάσουμε τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων - μελῶν τῆς κοινότητος πρὸς τὸ Κράτος. Αὐτόματα, ἡ ὑπαρξὴ τοῦ θεσμικοῦ πλαισίου ἐπιβάλλει στό ἄτομο τῆς ομάδας ἓνα πλέγμα ἀπὸ δικαίω-

πολιτικής). Τό άτομο πού έχει συνείδηση αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων καί ὑποχρεώσεων ἔναντι τοῦ Κράτους καί ἄρα συμμετέχει ἐνεργά στήν πολιτική ζωή, ἄς τό ὀνομάσουμε πολίτη. (Ρίχνοντας μιά ματιά στόν κοινωνικό μας περίγυρο εἶναι εὐκόλο νά διαπιστώσουμε πόσο τραγικά μικρός εἶναι ὁ ἀριθμός τῶν πολιτῶν ἔναντι τοῦ πλήθους πού τούς περιβάλλει). " Ἄς δεχτοῦμε ἀκόμα ἕνα ὄνομα κατ' ἀρχήν καί μέ πολλή ἐπιφύλαξη — γιά τό σύνολο πολιτῶν καί μή πολιτῶν πού ἀποτελοῦν τήν ὑπό παρατήρηση κοινωνική ὁμάδα: λαός. Ἐδῶ πρέπει νά σημειώσουμε πάλι ὅτι ἀνάλογα μέ τήν κοσμοναύτιση τῆς κοινότητας ἤ καί ἐνός ἐκάστου ἀτόμου, τό ἐννοιολογικό περιεχόμενο αὐτῆς τῆς λέξεως ποικίλλει.

Πολλές φορές, ἡ κρατική ἐξουσία ἀθαιρετεῖ. Ἐτσι, τό Κράτος ἐπιβάλλει τήν ἀπόρροή του ἰσχύ πάνω στούς πολίτες ἤ καλύτερα στό λαό. Τό Κράτος αὐτό, θεωρεῖ τούς πολίτες ἕνα προσιτό ἄθροισμα ὁμοειδῶν μονάδων, χωρίς δικαιώματα. Καταργεῖ δηλαδή τήν πολιτική τους ζωή. " Ἐχει ἀπωλέσει τή διακριτική ἱκανότητα πού ἀπαιτεῖται γιά νά διαφορίσει τούς πολίτες σάν αὐτόνομες συνειδητοποιημένες παρουσίες στό κοινωνικό περιβάλλον, σάν ἐνεργά ζωντανά κύτταρα τοῦ δικοῦ του κορμοῦ. Νεκρώνοντας ὅμως τά κύτταρά του, γίνεται ἄκαμπο καί ἀποστεωμένο, ἀποξενώνεται ἀπό τά ἴδια του ὄργανα καί βαραίνει πλέον σάν ξένο σῶμα πάνω στόν κοινωνικό σχηματισμό, καταπιέζοντας τούς πολίτες ἀφόρητα. Αὐτό τό Κράτος εἶναι τυραννικό καί καταδικασμένο μέ ταχύ μαρτύριο. Μοιάζει μέ τόν ἄνθρωπο πού θέλοντας νά ἐξουσιάζη τό κορμί του, προσπαθεῖ νά

Ἀντίθετα τό εὐνομούμενο κράτος, ἀντλεῖ τό κύρος καί τήν ἰσχύ ἀπό τόν ποιοτική σύνθεση τῶν πολιτῶν του, πού ἀγωνίζονται στόν στίβο τῆς πολιτικής ζωῆς καί πού ἀποτελοῦν ζωντανά δημιουργικά, ὄργανικά κύτταρα τοῦ κοινωνικοῦ κορμοῦ καί ὄχι δούλους πού ἐκτελοῦν μηχανικά τίς διαταγές τῆς ἐξουσίας. Τό Κράτος αὐτό, καταξιώνεται σέ Πολιτεία.

Ἡ Πολιτεία ὅμως μέ τή σειρά της καταξιώνεται ὅταν τά μέλη της, τείνουν νά εἶναι ἀληθινοί πολίτες. Διότι δέν ἀρκεῖ μόνο τό Κράτος νά θεωρεῖ τά μέλη τῆς κοινότητας πολίτες. Πρέπει τά ἴδια τά μέλη νά ἔχουν συναίσθηση τῶν πολιτικῶν καί κοινωνικῶν τους εὐθυνῶν καί νά μή ἀρκοῦνται σέ μηχανική ἐκτέλεση τῶν ἐντολῶν, τῶν φορέων τῆς ἐξουσίας. Καί ἐδῶ γεννιέται ἕνα ἄλλο θεμελιώδες ἐρώτημα:

3ον: Ποιό «ἰδανικό» θά ἐνεργοποιήσει τά μέλη τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας πρὸς τήν κατέυθυνση τῆς κοινωνικῆς καί τῆς πολιτικῆς τους εὐθύνης; Ἐπάρχει «ἰδανικό» μέσα στά πλαίσια τοῦ «συστήματος» πού νά μπορεῖ νά παίξει αὐτό τό ρόλο; Καί αὐτή ἡ ἀπάντηση δέν εἶναι τοῦ παρόντος. Πιστεύουμε ὥστόσο πῶς καί αὐτή ἡ ἀπάντηση ἐξαρτᾶται ἀπό τό ἐκάστοτε «σύστημα».

Ἄς ἐγκύψουμε ὅμως τώρα σέ μιά πιά μικροσκοπική θεώρηση τοῦ ὑπό παρατήρηση κοινωνικοῦ σχηματισμοῦ. Ἄς δοῦμε τή σχετική θέση τῶν ἀτόμων ἔναντι τοῦ Κράτους. Εἶναι βέβαιο — καί ἴσως ἀπαράιτητο ὅτι δέν ὑπάρχουν μόνο διαφορές στήν ἀντίληψη κάθε ἀτόμου ὡς πρὸς τό καθορισμένο θεσμικό πλαίσιο πρᾶγμα πού ἄλλωστε σημαίνει ὑπαρξή πολιτικῆς ζωῆς. Ἐπάρχουν ἐπίσης διαφορές ἀντιλήψεων ἀλλά καί τρόπου ζωῆς μεταξύ ἀτόμων. Αὐτές οἱ ἀλληλοσυγκρουόμενες στάσεις, εἶναι βέβαιο ὅτι παίζουν ἐπίσης σπουδαῖο ρόλο στή διαμόρφωση τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς ὁμάδας. Μόνο πού γιά νά εἶναι δημιουργικός ὁ φρόλος αὐτός μέσα σ' ἕνα εὐνομούμενο κοινωνικό σχηματισμό καί νά μή φθαρή μέ τή σειρά του τό Κράτος ἀπό τήν ἀθαιρέσεια τῶν ἐπί μέρους ὀργάνων του, θά πρέπει αὐτές οἱ στάσεις νά ὑπακούουν σέ κάποιους γενικούς κανόνες, νά ἔχουν ἕνα κοινό σημεῖο ἀναφορᾶς, ἀποκλίνουσες ἢ συγκλίνουσες, νά συγκρούονται δυναμικά μέσα σέ κάποία κοινή κοίτη, νά ἔχουν μιά

4ον: Είναι δυνατόν ή άξία πού θά όριοθετηθή αυτή τήν κοινή προοπτική νά αναζητηθή μέσα στις άρχές τού συστήματος, ή μήπως θά πρέπει πάλι νά αναχθί τά πλαίσια τής ευρύτερης κοσμοαντιλήψεως τής ομάδας, άπλή προβολή τής όποίας στόν κοινωνικό χώρο είναι τό «σύστημα»;

Καί πάλι δέν θά άπαντήσουμε. Σκοπός τού παρόντος άρθρου μας είναι ή θέση όρισμένων κοινόχρηστων έννοιών πού συναντούμε καθημερινά στις συζητήσεις μας σέ μιá άλλη-λουχία και ή άποκάλυψη τής άλληλεξάρτησεώς τους. Τά έρωτήματα πού έγείρονται σ' αυτή μας τήν περιπλάνηση, είναι έρεθίσματα πού θά διερευνηθούν, άφου στερεωθή τό πλέγμα τών πρώτων έννοιών πού διεερχόμαστε τώρα.

Χρησιμοποιήσαμε όμως δύο φορές παραπάνω τήν άποψη ότι τό «σύστημα» είναι άπλή προβολή στόν κοινωνικό χώρο τής κοσμοθεωρητικής στάσης κάθε κοινωνικής ομάδας. Άλλά από τί σύγκειται αυτή ή κοσμοθεωρητική άποψη ή κοινωνική άντανάκλαση τής όποίας είναι τό «σύστημα»; Είναι ή αντίληψη για τή ζωή και τόν κόσμο πού διαμόρφωσε ή ομάδα βιώνοντας έμπειρίες και δημιουργώντας άξίες, κατά τήν πορεία της μέσα στο χρόνο. Καί ή μέν έμβίωση έμπειριών υπό τήν επίδραση τού φυσικού περιβάλλοντος άποτελεί τή φυσική ζωή τής ομάδας, ή δέ δημιουργία άξιών κατά τόν άγώνα τής ομάδας νά έρμηνεύσει και νά όρίσει κατά τή θέλησή της τόν Κόσμο, συνθέτει τήν πολιτιστική ζωή της. 'Η φυσική και ή πολιτιστική ζωή όταν κατανοούν όλότελα συνειδητές γίνονται 'Ιστορία. Καί ή δυναμική θεώρηση τής ιστο-

ρίας μέσα στο χρόνο είναι τό 'Ιστορικό Γίγνεσθαι. Έτσι λοιπόν, ή φυσική, ή πολιτιστική, ή ιστορική, ή πολιτική, ή κοινωνική και ή οικονομική ζωή μις κοινότητας ανθρώπων πού πορεύεται μέσα στο χρόνο, δηλαδή ενός λαού, συνθέτουν τόν τρόπο ζωής του. Καί τό «σύστημα» είναι έκδήλωση αυτού τού τρόπου ζωής. Νά όμως πού και πάλι δύο νέες έννοιες ξεπροβάλουν μέσα από τά λόγια μα και πρέπει νά τίς σκιαγραφήσουμε: οί 'Αξίες και ό Πολιτισμός. Καί μαζί μέ τίς έννοιες αυτές για πρώτη φορά μέσα στην άναζητησή μας υπεισέρχεται ό χρόνος. 'Ακριβώς όμως ή έίσοδος τού χρόνου στην άνάλυσή μας επιβάλλει νέα προοπτική πού κείται έξω από τό πεδίο αναφοράς αυτού τού άρθρου. Θεωρούμε λοιπόν ότι τό θέμα έξαντλείται εδώ και μέ βάση αυτή τήν άνάλυση θά προχωρήσουμε σέ άλλους χώρους.

ΙΩΑΝΝΗΣ Φ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

‘Η Εύρώπη μπορεί νά οικοδομηθί μόνο σέ θεμέλια έρειπίων. Όχι ύλικών έρειπίων, αλλά τών έρειπίων δημιουργημένων συμφερόντων και οικονομικών συνασπισμών, πνευματικής άκαμψίας και διεστραμμένων προκαταλήψεων, ξεπερασμένης ίδιουσγκρασίας και στενοκεφαλιάς.

ADOLF HITLER

ALFRED ROSENBERG: Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ XX ΑΙΩΝΟΣ

Είναι σκοτεινά τὰ ἱερά ζῶα αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ - δαίμονα (ἐνν. τοῦ Διονύσου, βλ. προηγούμενο τεύχος Χ.Α.), πού γεννιῶνται μέσα σέ σπηλιές καί τιμῶνται μόνον τὴν νύχτα. Ὅ,τι εἶναι διονυσιακὸ εἰσέρχεται στὴν ἑλληνικὴ ζωὴ σάν κάτι φυλετικά καί πνευματικά ξένο. Εἶναι αὐτὸ πού θά ἀποτελέσει στὴ συνέχεια τὸ ἰσχυρότερο σύμβολο τῆς Βόρειας (nordic) παρακμῆς καί πού θά συνδεθῇ μαζί της σέ καθαρά ψυχικὴ μορφή.

Στὸ φῶς τῶν πυρσῶν πού τρεμοπαίζει, ὑπὸ τοὺς ἠχούς τῶν τυμπάνων καί τῶν φλαούτων, οἱ λάτρεις τοῦ Διονύσου συγκεντρώνονται σέ ἓνα ἰλιγγιώδες στριφογύρισμα. « Ὑπῆρχαν γυναῖκες πού ἐπεδίδοντο μέχρις ἐξαντλήσεως σ' αὐτὰ τὰ χορευτικά στρεβιλίσματα. Φορούσαν μακρὰ κνυματιστὰ φορέματα ραμμένα ἀπὸ γοῦνες ἀλεπούδων... Τὰ μαλλιά τους ἀνέμιζαν ἄγρια... Στὰ χέρια τους κρατοῦσαν θύρσους ἢ κρὰδαιναν μαχαίρια... Ἐτσι ἐξἄγριωνονταν μέχρις τῆς μεγίστης διεγέρσεως ὅλων τῶν αἰσθήσεων καί σέ ἓνα εἶδος «ἱερᾶς μανίας» ριχνόντουσαν πάνω στὰ ζῶα πού εἶχαν διαλεχτεῖ γιὰ τὴν θυσία, τὰ ἄρπαζαν καί τὰ ξέσχιζαν δαγκώνοντας τίς ματωμένες σάρκες πού κατὰπιναν ὀμέες». [Rohde : Psyche σ. 301].

Αὐτές οἱ συνήθειες στό σύνολό τους καί σέ ὅλα τὰ στοιχεῖα τους, ἦταν τὸ ἀκριβὲς ἀντίθετο τῆς ἑλληνικότητος. Ἀντιπροσώπευαν μιά «θηρσκειὰ τῆς καταλήψεως» (Frobenius), πού βασίλευε σέ ὀλόκληρὴ τὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο καί πού μεταφέρθηκε ἐκεῖ ἀπὸ τίς φυλές καί τὰ φυλετικά μίγματα τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς. Ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Σαοὺλ τραβιέται μιά μοναδικὴ γραμμὴ μέχρι τὰ σπαρταρίσματα, τὰ στερημένα ἀπὸ κάθε ἱερατικὴ ἀντίθεση τῶν φυλετικῶν ψυχῶν,

ὅμως ἑλληνικὸ ὅτι σχετικὸ μὲ αὐτὸ τὸ σύμβολο βρίσκουμε στὴν τέχνη καί τὴ ζωὴ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐχθρικό τοῦ ἑλληνικοῦ καί ἰδιοκτησία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. [Ἐνδιαφέρων πάνω σ' αὐτὰ τὰ θέματα εἶναι τὸ βιβλίο τοῦ Dr. K. Kynast, Ἀπόλλων καί Διόνυσος]. Παντοῦ δροῦσαν λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὴν λαμπρὴ ἑλληνικότητα, οἱ κάτοικοι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί οἱ θεοὶ τους. Ἐτσι καί ὁ ἀρχαιότατος Θεὸς τῆς Γῆς Ποσειδῶν, πού ἡ Ἀθηνᾶ εἶχε ἀπωθήσει: «Παρουσιάζεται κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ του μὲ τὴν μορφή τοῦ φιδιοῦ. Αὐτὸς εἶναι τὸ φίδι τοῦ Βράχου τῆς Ἀκροπόλεως, πού κάθε μῆνα ἔρχεται γιὰ νά τραφῇ μὲ ἓνα καλάθι λιχουδιές». (Pauly, Wissowa). Ἀκόμα καί ὁ Πελασγικός δρακοπύθων εἶναι θαμμένος στοὺς Δελφούς κάτω ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος (κάθε ὀκτώ χρόνια γίνονταν ἀναπαράσταση τῆς ἐξολοθρεύσεως αὐτοῦ τοῦ δράκου ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα), ὅπου βρισκόταν ἐπίσης ὁ τόπος τῆς ταφῆς τοῦ Διονύσου. Ἐν τούτοις δέν ἐφόνευσε παντοῦ ὁ Βόρειος (nordic) Θεσέας τὰ τέρατα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ παραμικροῦ χαλαρώματος τοῦ Ἀρίου αἵματος ξαναορθώνονταν, πάντοτε, καινούργια, ξένα τέρατα — δηλαδὴ ἡ μεσανατολικὴ μεταβατικότης καί ἡ φυσικὴ ρώμη τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀνατολῆς. Ἡ ὀπτική αὐτὴ εἶναι τόσο πολὺ ἀποφασιστικὴ καί καθοριστικὴ γιὰ τὴν κριτικὴ ὀλόκληρης τῆς ἱστορίας τῶν μύθων καί τοῦ κόσμου, ὥστε εἶναι πρόσφορο ἐδῶ νά μελετηθῇ σέ βάθος ἡ μεγάλῃ ἀντίθεση τῶν φυλετικῶν ψυχῶν, μόνον ἐκεῖ ὅπου ἡ νίκη τῆς φωτοβόλου βόρειο- (nordic) ἀπολλώνειας ἀρχῆς ἦταν

δέν μπορούσε, αρκετά άπολεσματικά, να υπερασπιστή τόν έαυτό του έναντι τών αναρίθμητων αντιπροσώπων τής χθονίου φύσεως. Στην Μικρά Άσία, σέ μερικά νησιά τής Κολχίδος, οί μεγάλες και μακρόχρονες διαμάχες έρχονται να συμπυκνωθούν φυσικά στόν θρύλο και τόν μύθο: στόν Άργοναυτική έκστρατεία του Άπολλωνίδη Ίάσωνα. Οί Άργοναυτες ταξιδεύουν, όπως αναφέρει ο θρύλος, ώθούμενοι από ένα βόρειο άνεμο, καθαρή ανάμνηση τής Βορείου Προελεύσεως του Άπόλλωνος. Από τόν Βορρά προέρχονται οί έτήσιες δεητικές θυσίες, από τόν Βορρά αναμένεται ο έρχομός του Ήρωα του Φωτός.

Όπουδήποτε φθάνουν οί Ίασωνίδες βλέπουν μέ σκυθρωπαϊά πρόσωπα, χθόνιους θεούς, τήν κυριαρχία τών Άμαζόνων και τήν πύ αίσθησιακή αντίληψη γιά τή ζωή. Τό φαινόμενο τών Άμαζόνων εξηγείται μέ τό ότι οί περιφερόμενες στρατιές τών πολεμιστών εγκάτελειπαν συχνότατα γιά πολύ καιρό τούς τόπους τής διαμονής τους, ενώ οί γυναίκες πού έμειναν πίσω έπρεπε να οργανώσουν τή ζωή τους και χωρίς αυτούς, ακόμη και έξοπλιζόμενες κατά αιφνιδιαστικών επιθέσεων. Τis περισσότερες φορές οί άνδρες γύριζαν πίσω, όταν γύριζαν, μέ ξένες γυναίκες, πράγμα πού είχε σαν επακόλουθο πολλές φορές μιά άπροσδόκητα έκρηκτική έξολόθρευση τών άνδρων. Τό γεγονός αυτό αναφέρεται π.χ. γιά τίς γυναίκες τής Λήμνου, γεγονός πού άντηχησε σαν φρικτό έγκλημα σέ όλη τήν Ελλάδα και πού σαν τέτοιο πάντοτε ανακωνόνταν μέ φρίκη κάθε νέα φορά. Οί ομάδες αυτές τών γυναικών φρηνιασμένες έξ αίτίας τής σεξουαλικής άποχής, αφήνονταν άκολουθως, μετά τήν άρχική τους ύποταγή, σέ μιά άχαλίωτη πορεία (εταιρεία) μιά μορφή ζωής πού έμφανίζεται πάντοτε, εκεί όπου ή άπολλώνια άρχή δέν παρέμενε κυρίαρχη, άν και

στήν άρχή έγινε δεκτή μέ εγκάρδια ίκανοποίηση, έχοντας θέσει τά πρώτα άληθινά θεμέλια μιάς κοινωνικής σταθερότητας, έναντίον τής όποιας σύντομα ξεσηκώνονται έκ νέου τά παλαιά έντικτα.

Έτσι ο Ίάσων έγινε δεκτός από τήν Λημνία Ύψιπόλη, έτσι ένώθηκε μέ τήν Μήδεια και έναντίον τής εταιρείας (Σ. Μετ. έκ του έταίρα) και του άμαζονισμού καθιέρωσε τόν γάμο. Διά μέσου του γάμου, μέσα στά πλαίσια τής Βορείου (nordic) — άπολλωνείου άρχής, ή γυναίκα και ή μητέρα άποκτούν μιά νέα, τιμητική θέση, έκδηλώνεται ή ευγενική και γόνιμη άποψη τής λατρείας τής Δήμητρας (συγκρίνατε τήν μεταμόρφωση τής Ίσιδος στην Μητέρα του Θεού του homo germanicus).

Όλα αυτά βέβαια εξαφανίζονται όπου ο Άπόλλων, δηλαδή ο "Έλληνας, δέν κατορθώνει να επιβεβαιωθεί σαν κυρίαρχος. Αύτή ή άποψη τής συγκρούσεως φωτίζει τόν θρύλο όσον άφορά τόν Ίδιο τόν Ίάσωνα, ο όποιος σέ μιά Κόρινθο ισχυρά έπηρεασμένη από τούς Φοίνικας, άπιστεί στόν γάμο του. Έπίσης και όσον άφορά τόν μισογύνη Ήρακλη, πού κατατροπώνει όλες τίς Άμαζόνες, διατρέχει ολόκληρη τήν Βόρειο Άφρική μέχρι τόν Άτλαντικό και παρά ταυτα, γονατίζει στή Λιβύη μπροστά στην Όμφάλη.

Σημ. Μεταφραστού: Ό χώρος του περιοδικού είναι δυστυχώς περιορισμένος και δέν επιτρέπει τήν δημοσίευση μεγαλύτερων τμημάτων του μεγάλου αυτού έργου του κορυφαίου Γερμανού φιλοσόφου. Γι' αυτό θά συνιστούσα στόν αναγνώστη, μιά και τό θέμα ένδιαφέρει ιδιαίτερα τούς Έλληνες στό κεφάλαιο αυτό πού δημοσιεύουμε, να διαβάση μαζεμένα ξανά τά μέχρι σήμερα δημοσιευθέντα τμήματα στα προηγούμενα τεύχη τής Χ.Α.

ΦΟΙΒΟΣ ΝΑΤΣΗΣ

ΝΕΟΙ ΧΩΡΙΣ ΙΔΑΝΙΚΑ

Ζούμε σέ εποχή πού ή άλήθεια διώκεται, ή τιμή καθυβρίζεται και ή έλευθερία φυλακίζεται. Δόγματα μαρξιστικά, φιλελευθεριστικά, ήθικολογικά, δλα μέ σημαντική προέλευσι στεγάζουν τό άποκρουστικό οικοδόμημα του σύγχρονου πολιτισμού και άσκοδν την άποχαινωτική τους επίδρασι στους πιστούς. Είναι μία άρραστη περίοδος της ιστορικής ζωής της άνθρωπότητος και ένας γερασμένος πολιτισμός πού άρνείται πεισματικά νά δεχθή τό φυσικό του τέλος. Θά περίμενε κανείς ότι οι νέοι άνθρωποι, άπαιλαγμένοι άπό τόν έγκεφαλικό ρύπο τών μεγαλυτέρων, τόν όποιο συσσώρευσε ή συνεχής άποβλακωτική προπαγάνδα θά άποτελοΰσαν τόν μοχλό άνατροπής του κατεστημένου έν όνόματι τών παναρχαίων αξιών, πού έδωσαν άσυναγώνιστα πρότυπα ζωής κατά τις διάφορες έξάρσεις του πολιτισμού. Είναι όμως θλιβερό τό θέαμα τών συγχρόνων νέων, οι όποιοι στην μεγάλη τους πλειψηφία πάσχουν άπό πρόωρο γήρας. Υπό την συνεχή επίδρασι του δηλητηριού, πού ρέει σέ κάθε εκδήλωσι της κοινωνίας, τά νεαρά βλαστάρια μαραινονται πριν προλάβουν νά άνθίσουν.

Η μαλθακότης και τό κυνήγι του βολέματος είναι τό κοινό γνώρισμα τών περισσότερων νέων σήμερα, έστω και έν καλύπτεται συχνά μέ τόν μανδύα ιδανικών και αντιθέσεων. Ο τολμοκρατισμός, ή έλλειψη ήθους και ό φιλοτομαρισμός γίνονται τρόποι ζωής. Η δίνη του όφελιμισμου συμπαρασύρει τους νέους και ό ψυχικός τους κόσμος διαποτίζεται μέ μικρότητες, πονηρίες και κακιες. Συχνά ό δυναμισμός τους βρίσκει διεξόδο στον πολιτικό φωτισμό, στην προσήλωσι, στις μετασαιωνικές επαγγελίες τών έβραιοκινησαν κομμάτων. Ψεύτικοι θεοι και κιβδηλα ιδανικά γίνονται άντικείμενα λατρείας και άφοσιώσεως. Η έμφυτος επαναστατικότητα διαστρέφεται σέ καταστρεπτική μαγιά πού έσπα έναντιον κάθε έναπομεινότης υγιούς θεσμου, υπό την έμπνευσι και καθοδήγησι πάντοτε τών σκοτεινών ύπονομευτών. Μηδενισμός χωρίς όρια και μισος προς κάθε τί τό αξιοσέβαστο και τό άραίο.

Τό ύποκατάστατο της πνευματικής ζωής γίνεται ή λεγομένη κουλτούρα, ή όποία μέσα

μορφές τέχνης ένσπείρει τόν εδδαιμονισμό, τόν άναρχισμό, τόν άτομικισμό, την άναδρεία και την κακομοιριά. Περιέργες άμφιέσεις, γυμνισμοί, πανσεξουαλισμοί, νέγρικη μουσική προσελκύουν τους νέους, προκαλώντας εκτόνωσι της ζωτικότητος τους και τους άποπροσανατολίζουν άπό τά άληθινά προβλήματα πού άντιμετοπίζουν αύτοί και όλόκληρος ή λευκή φυλή.

Αύτοί είναι οι νέοι, όπως θέλει νά τους κατασκευάζη τό σιωνιστικό κατεστημένο. Αδύνατοι, μικρόψυχοι και ύποτακτικοί. Όμως ή άλλοτριωσις δένμπορεί ποτέ νά είναι πλήρης. Πάντοτε ύπάρχουν κρυμμένες οι δυνατότητες για μία άναγέννησι και επιστροφή στις αξίες του Αρίου πολιτισμού, έφ' όσον βέβαια άποτραποΰν οι έπιμύξεις, τις όποιες μέ τόση έπιμωή προωθοΰν οι Έβραίοι μέ σκοπό την άλλοίωσις του κληρονομικού ύποστρώματος της λευκής φυλής.

Μέ την έθνικοσοσιαλιστική επανάστασι του 20ου αιώνος άνοιξε ένα παράθυρο στον ήλιο και οι άκτινες του έλαμψαν έλπιδοφόρα μέσα στο σκοτός. Τότε οι νέοι άπετέλεσαν την πρώτη πορεία στην μάχη έναντιον της σιωνιστικής τυρανίας. Ο Έθνικοσοσιαλισμός τους παρέχει την ευχέρεια νά εκπτώξουν πλήρως την προσωπικότητά τους, πού μέχρι τότε άποτελοΰσε άντικείμενο διαστρεβλώσεως. Αλλά μετά από άρχαιοι έφηβοι Σπαρτιάται ξαναέζησαν μετά άπό τόσους αιώνες σέ νέα πρόσωπα.

Ο Έβραϊσμός στην προσπάθειά του νά ύποτάξη την λευκή φυλή βρήκε κατάλληλο στόχο και θύμα του την νεολαία, την όποία διεπότισε μέ τις διάφορες εκφυλιστικές τάσεις, πού ίδιως σήμερα ανθοΰν στα βαλτόνερα του ύλιστικου και όρθολογιστικου πολιτισμου. Καιρός είναι, όσοι νέοι έχουν εμπλακει στα γρανάζια αύτης της ύπουλης συνωμοσίας, νά άφυπνισθοΰν. Οι έθνικοσοσιαλιστάι, οι όποιοι διετήρησαν τόν έαυτο τους άγνό άνονημειοι νά συμμορφωθοΰν στα κυρήγματα του ψεύδους και της διαστροφής, δείχνουν τόν δρόμο, ακολουθώντας τά χνάρια εκείνων τών ύπέροχων δυνατών, πού έγραψαν την ιστορία, χιζίζοντας πολιτισμούς πάνω στα έρείπια της προαιουής

Stewart Houston Chamberlain

Artistic Culture

(ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ)

Ἐχω αισθανθῆ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀποδείξω στῶ καὶ εἰς βάρος τῆς λακωνικότητος, τὴν ναυφοβητὸ ἱστορικὴ ὑπαρξί τοῦ Ὀμήρου, ὄχι διότι ἔχει αὐτὴ καθ' ἑαυτῆ ἰδιαίτερη ἡμασία, ὅσον ἀφορᾷ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου μου ἢ διότι ἐπιθυμῶ νὰ ἀποδείξω κατὰ ὅσον τὸ ἔπος - γνωστὸν ὡς Ἰλιάς - νταποκρίνεται μὲ ἀκρίβεια στὶς προομηριεὺς παραδόσεις, πράγματα πού ἀφοροῦν ἄλλωστε εἰδικώτερες ἀποδεικτικὲς ἐργασίες, ἀλλὰ διότι εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὸ σύνολον ἡς ἐργασίας μου νὰ τονίσω τὴν ἀσύγκριτο πουδαιότητα τῆς προσωπικότητος ἐν γένει αἱ καθ' ὅμοιο τρόπο νὰ ἐπιστήσω τὴν ροσοχή στό γεγονός ὅτι πάντοτε καὶ χωρὶς αμμία ἐξαίρεσι ἓνα ἔργο τέχνης προὑποθέτει ἢν ὑπαρξί ἰσχυρᾶς καὶ ἀνεξαρτήτου προσωπικότητος. Ἐνα μεγάλο δὲ ἔργο τέχνης, φεῖλεται σὲ μία μεγάλη προσωπικότητα, μία μεγαλοφυΐα. Τέλος, εἶναι ἐπιτακτικὸ νὰ ντιληφθοῦμε πὼς ἡ μαγικὴ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔγκειται πρωτίστως σ' αὐτὴν ἢν ἰδέα τῆς «προσωπικότητος». Πράγματι, ἢν εἶχαμε τίς δυνατότητες νὰ ἀντιληφθοῦμε ἢ τί ἀντιπροσωπεῖ οὖν ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη ἢ ἡ Ἑλληνικὴ σκέψις γιὰ τὸν XIX αἰῶνα,

προσωπικότητων, πού ἐνῶ προέρχονται ἀπὸ ἓνα χαμένο κόσμον, ἐξακολουθοῦν νὰ μᾶς ἐπηρεάζουν μὲ νεανικὸ σφρίγγος καὶ ἔξαρσι.

Höchstes glück der Erdenkinder

Ists nur die Persönlichkeit:

λέγει ὁ Göthe· καὶ αὐτὸ τὸ μεγαλύτερο δῶρο - höchstes glück - οἱ Ἕλληνες τὸ κατεῖχαν ὅσον κανεὶς ἄλλος λαὸς μέχρι τώρα. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο πού σχηματίζει ἐκεῖνη τὴν ἡλιακὴ αὔρα πού τοὺς περιβάλλει καὶ εἶναι τόσο ἀλλόκοτη ὅσον καὶ μοναδικὴ ἰδιοκτησία τους, χωρὶς πούθενά νὰ ἀπαντᾷται κατὶ παρόμοιό της. Ἡ μεγαλειώδης ποίησις τῶν Ἑλλήνων καὶ οἱ μεγαλοφυεῖς τους ἰδέες, δὲν ἀποτελοῦν προϊόντα ἀνωνύμων ἐμπορικῶν ὀμίλων, ὅπως συμβαίνει στὶς ἀντίστοιχες περιπτώσεις τῆς «τέχνης» καὶ «σοφίας» τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Κινέζων καὶ ὄλων τῶν ὑπολοίπων· ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοῦ λαοῦ εἶναι ὁ ἠρωϊσμός. Τὸ ἄτομο προχωρεῖ μόνον του πρὸς τὸ ἀγνωστο· διασχίζει μὲ τόλμη τὰ σύνορα αὐτοῦ πού εἶναι κοινὸ γιὰ ὄλους, ἀφήνει πίσω του ὄλα τὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ ἐκεῖνου, πού ἀπέκτησε μὲσω τῶν ἐνστίκτων καὶ τοῦ ὑποσυνειδήτου καὶ χωρὶς φόβου ἀνοίγει ἓνα μονοπάτι μὲσα στό κατασκότεινον πρωτόγονο δάσος τῶν προλήψεων - τολμᾷ νὰ κατέχη τὴν δύναμι τῆς Μεγαλοφυΐας! Αὐτὴ ἡ τόλμη δημιουργεῖ μίαν νέα ἀντίληψιν ἀνδρισμοῦ· γιὰ πρώτη φορά ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται στό «λυκόφως τῆς ζωῆς».

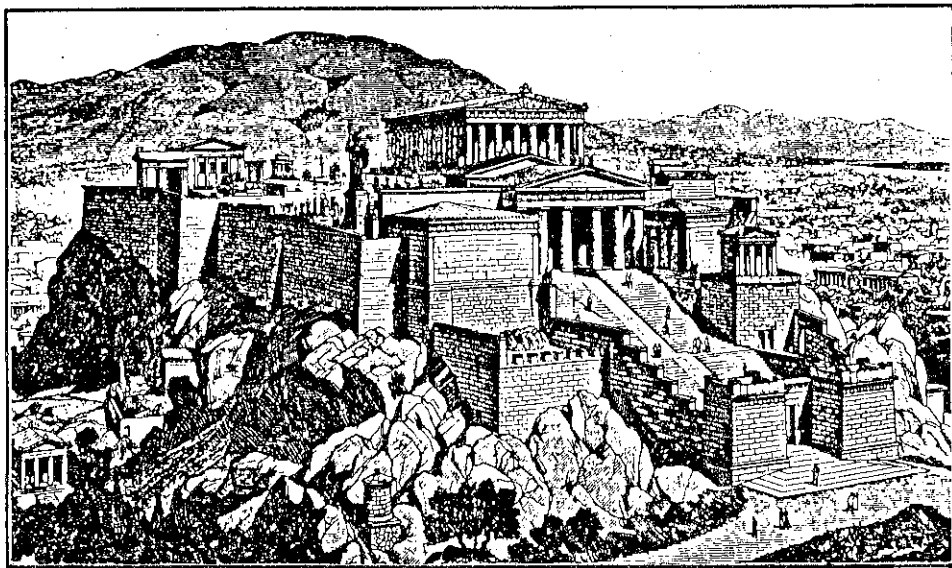
Ἐν τούτοις, τὸ ἄτομο δὲν εἶχε τίς δυνατότητες νὰ ἐπιτύχη ἀπομονωμένο αὐτὸν τὸν θαυμαστὸ ἄθλο. Οἱ προσωπικότητες ἀποκαλύπτονται καθαρῶς σάν προσωπικότητες μόνον ὅταν περιβάλλονται ἀπὸ ἄλλες προσωπικότητες· ἢ δρᾶσι ἀποκτᾷ συνείδησι τῆς ὑπάρξεώς της, μόνον μετὰ ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσι ἀντιδράσεως· ἢ μεγαλοφυΐα ἀναπνεύει μόνον σὲ ἀτμόσφαιρα μεγαλοφυΐων. Ἐάν λοιπὸν

υπάρξεως δλοκληήρου του Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀπαραίτητο πρωταρχικὴ τοῦ κινητήριου δύναμι, τότε ἕνα δεύτερο σημαντικώτατο στοιχεῖο αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ περιβάλλον ἐφάνη ἀντάξιον τῆς προσωπικότητος. Αὐτὸ τὸ στοιχεῖο, πού δωρίζει στὸν Ἑλληνισμό τὴν αἰωνιότητα, πού τὸν διατηρεῖ ἐν ζωῇ ἀκόμη καὶ στίς ἡμέρες μας καὶ ἀποτελεῖ ἕνα φωτεινὸ ἰδανικόν, ἐλπίδα καὶ παρηγορία σχεδὸν ὅλων τῶν μεγάλων ἀνθρώπων τοῦ ΧΙΧ αἰῶνος μπορεῖ νὰ περιγραφῆ με μία λέξι: εἶναι τὸ στοιχεῖον τῆς Μεγαλοφυΐας. Τί θά ἦταν ὁ Ὅμηρος στὴν Αἴγυπτο ἢ στὴν Φοινίκη; Στὴν πρώτη ἕνας ἄσημος ἄνθρωπος, στὴν δευτέρα ἕνας ἐσταυρωμένος ἐγκληματίας. Ἐκὼς καὶ στὴν Ρώμη... ἀλλὰ στὴν περιπτῶσι αὐτὴ ἔχουμε τὴν πειραματικὴ ἀπόδειξι τοῦ γεγονότος. Ἐπέτυχε ἡ Ἑλληνικὴ ποιήσις νὰ δημιουργήσῃ ἔστω καὶ μία σπιθαμὴ αὐτῆς τῆς ἀσθητικῆς καὶ ἄσχετης πρὸς τὴν τέχνη ψυχῆς; Ὑπάρχει μεταξύ τῶν Ρωμαίων μία πραγματικὴ ποιητικὴ Μεγαλοφυΐα; Δέν εἶναι λυπηρὸν τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ διδάσκαλοι μας ἔχουν καταδικασθῆ νὰ ἀναλώνουν τὴν ζωντάνια τῆς νεότητος, στὸν καταναγκαστικὸ θαυμασμὸ ρητορικῶν, ἀντιφωσικῶν, ἀψύχων καὶ ὑποκριτικῶν μιμήσεων τῆς ἀσθεντικῆς ποιήσεως; Καὶ αὐτὸ τὸ παράδειγμα καὶ μόνον δέν εἶναι ἀρκετὸ - μερικὸι ποιητῆς ὀλιγώτεροι ἢ περισσότεροι δέν ἀνατρέπουν τὸ γεγονὸς - νὰ ἀποδείξῃ τὸ πόσο δλόκληρος ὁ πολιτισμὸς συνδέεται με τὴν τέχνη; Τί θά πρέπει νὰ πῆ κανεῖς γιὰ μίαν ἱστορία δώδεκα αἰῶνων ἢ ὅποια δέν περιέχει οὔτε ἕνα φιλόσοφο· οὔτε καν φιλόσοφο σέ μικρογραφία; Τί θά πρέπει νὰ σκεφθῆ κανεῖς γιὰ ἕναν λαὸ πού γιὰ νὰ συγκαλύψῃ τὴν μετριότητά του στὸν συγκεκριμένον τομέα, ἀσχολεῖται με τὴν εἰσαγωγὴ τῶν διωκομένων ἀναιμικῶν Ἑλληνιστῶν, οἱ ὅποιοι δέν εἶναι φιλόσοφοι, ἀλλὰ ἀπλῶς κοινοί, κοινότατοι ἠθικολόγοι; Πόσο χαμηλά κατέπεσε ὁ χαρακτὴρικός τῆς μεγαλοφυΐας, ὅταν κάποιος καλὸς αὐτοκράτωρ πού συνέθετε ἀξιώματα κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐλεύθερων ὥρων του, καταδικάζεται νὰ παραμείνῃ στὴν μνήμη τῶν ἐπερχόμενων γενεῶν σάν στοχαστής; Ὑπάρχει ἕνας μεγάλος δημιουργικὸς

κάποιος σπουδαιότητος; Μετεωρολόγος; Γεωγράφος; Ἀστρονόμος; Ὅλα τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ρώμης στίς ἐπιστήμες, χωρὶς καμμία ἀπολύτως ἐξαιρέσι ἔλκουν τὴν καταγωγή τους ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας. Ἀλλὰ ἡ πηγὴ τῆς ποιήσεως εἶχε πλέον ἐξαντληθῆ καὶ μαζί της ἐσβησαν καὶ ἡ δημιουργικὴ σκέψις καὶ ἡ δημιουργικὴ παρατηρητικότης, ἀκόμη καὶ μεταξύ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ ζωογόνος πνοὴ τῆς μεγαλοφυΐας εἶχε χαθῆ· οὔτε στὴν Ρώμη οὔτε στὴν Ἀλεξάνδρεια ὑπῆρχαν ὑπολείμματα ἐκείνης τῆς θείας τροφῆς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, πού ἦταν κτήμα μόνον τῶν αἰωνίως ὑψιπετώντων Ἑλλήνων· στὴν πρώτη πόλι ἐκυρίαρχησεν ἡ πρόληψις τοῦ ὀφελισμοῦ· στὴν δευτέρα, ἐπιστημονικὴ ἐλεφαντίασις.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάθε κίνησις ζωῆς ἀπεπνίγη. Οἱ γνώσεις βεβαίως, σταδιακῶς, ηῤξήθησαν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξηγουμένων φαινομένων συνεχῶς ἐπολλαπλασιάζετο, ἀλλὰ ἡ κινητήριος δύναμις, ἀντὶ νὰ ἰσχυροποιεῖται διαρκῶς, ἐξησθῆνιζε καὶ δυστυχῶς σέ τομεῖς ὅπου ἦταν ἀπαραίτητος. Ἐτσι, ὁ Εὐρωπαϊκὸς κόσμος, παρά τὴν τρομακτικὴ τεχνολογικὴ του ἐξέλιξι ὑπέστη μίαν βαθμιαίαν ἀλλὰ συνεχῆ πολιτιστικὴ παρακμῆ, ἕως ὅτου ἐβυθίσθη στὸ ἐπίπεδο τοῦ κτήνου. Πιθανῶς δέν ὑπάρχει τίποτε περισσότερον ἐπικίνδυνον γιὰ τὸ ἀνθρώπινο εἶδος, ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη χωρὶς ποιήσι καὶ τὴν τεχνολογία χωρὶς πολιτισμὸν.²

Στὴν Ἑλλάδα ὅμως ἡ πορεία τῶν γεγονότων ὑπῆρξε διαφορετικὴ. Ὅσον ἡ τέχνη εὕρισκετο στὴν πλήρη ἀνθησί της, ὁ δαυλὸς τῆς μεγαλοφυΐας κατέκλυζε με φῶς κάθε σφαῖρα τῆς ζωῆς. Ἡ δύναμις, ἡ ὅποια στὸν Ὅμηρο, μέσω συνεχῶς ἀγῶνος, μετεβλήθη σέ μίαν κυρίαρχον προσωπικότητα, ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπό του τὴν κατοικία της καὶ κατηνύθη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ στὸ πεδίο τῆς ἀγνῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, οἰκοδομώντας ἕνα κόσμον ἀπαραμίλλου ὠραιότητος. Γύρω ἀπὸ αὐτὴν τὴν κεντρικὴ ἀκτινοβολοῦσα φυσιογνωμία, συνεκεντρώθη μίαν στρατιά ποιητῶν, ἡ ὅποια καὶ ἐδημιούργησε μίαν πλουσιώτατην διαβάθμισιν στὸ ποιητικὸν ὕψος. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὀμήρου ὁ

σάν αφετηρία τους τήν πορεία πού ήδη διέγραφαν ισχυρότερες δυνάμεις. Ήταν όμως τόσοσιν πολυπληθείς καί είχαν ήδη δημιουργηθή τόσες μορφές τέχνης, πού ακόμη καί ένα μέτριο χάρισμα είχε τήν δυνατότητα νά επιλέξη ακριβώς τόν ιδανικό τομέα δράσεώς του, επιτυγχάνοντας άριστα άποτελέσματα καί αξιοποιώντας στο έπακρον τίς ικανότητές του. Δέν αναφέρομαι βεβαίως μόνον στην ποίηση τής μουσικής τών λέξεων άλλ' επίσης στην άνυπέρβλητο καί μεγαλειώδη εκείνην ποίηση πού ευχαριστεί τήν αίσθησι τής δράσεως ή όποια ήκολούθησε τήν ανάπτυξι τής πρώτης, σάν κάποια νεώτερη αγαπημένη αδελφή. Ή αρχιτεκτονική, ή γλυπτική, ή ζωγραφική όπως επίσης τό έπος, ή λυρική καί δραματική ποίησης, ό ύμνος, ό διθύραμβος, ή ώδή καί τό επίγραμμα άπετέλεσαν άκτίνες του ίδιου ήλιου τής τέχνης, οι όποίες άπλώς διηθλάντο κατά διαφορετικό τρόπο συμφώνως προς τούς όφθαλμούς κάθε άτομου. Τό γεγονός ότι οι καθηγητές δέν μπορούν νά διακρίνουν τόν πραγματικό πολιτισμό από τά υποκατάστατά του καί μās βομβαρδίζουν με άτελείωτους καταλόγους άσήμων Έλλήνων ποιητών καί γλυπτών είναι λυπηρό· οι διαμαρτυρίες πού διογκούνται συνεχώς καί ειδικώτερον κατά τά τέλη του ΧΙΧ αιώνος, είναι παρήγορες. Πριν

σμός μας στό φαινόμενο αυτό σάν σύνολο, διότι προσφέρει στοιχεία μιās ανώτερης αισθητικής, ή όποια πάντοτε είναι ευπρόσδεκτος, μιās ακριβούς κριτικής πού δέν έχει προηγούμενο καί ενός εδρυτάτου δημιουργικού παλμού. Ή Έλληνική τέχνη ήταν πράγματι κάτι τό ζωντανό καί γι' αυτό ζει ακόμη καί σήμερα έχοντας υπερνικήσει κάθε έννοια θανάτου. Κατείχε ένα συμπαγές όργανικό κέντρο καί ύπήκουε σε στιγμιαίες καί κατά συνέπειαν αυθεντικές εξάρσεις, οι όποίες ένηρμονίζοντο σε ένα δημιουργικό καλλιτεχνικό σύνολο, πού παρουσίαζε τήν πλουσιώτερα ποικιλία, τίς έντυπωσιακώτερες λεπτομέρειες καί ακόμη τίς όριακώτερες έννοιες. Έν όλίγοις - καί άς μου έπιτραπή ή ταυτολογία - ή Έλληνική τέχνη είναι ή τέχνη τής τέχνης καί ούτε ό ίδιος ό Όμηρος δέν θά μπορούσε νά είναι ό δημιουργός της. Έφθασε στο σημείο αυτό χωρίς σε μιάν στρατιά καλλιτεχνών. Από τότε τό φαινόμενο αυτό δέν επανελήφθη ποτέ καί γι' αυτό τό λόγο, ή Έλληνική τέχνη όχι μόνον ζή, δρᾶ καί διδάσκει στην εποχή μας, αλλά οι μεγαλύτεροι καλλιτέχνες μας (δηλαδή οι δημιουργοί καλλιτεχνιμάτων στην δρᾶσι, στον ήχο, στον λόγο καί στην εικόνα) αισθάνονται έν μέσω του ΧΙΧ αιώνος - όπως άλλωστε συνέβαινε καί σε προηγώτερος προόδους - μιάν άκαταμά-

κοινός άνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας ἔχει μόνον ἔμμεσο γνῶσι τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης· γι' αὐτόν οἱ θεοὶ δέν ἔχουν ἀνέλθει ὑπεράνω τοῦ Ὀλύμπου ὅπως ἐπίστευε ὁ Ἐπίκουρος· ἀπλῶς κατεκρμνήσθησαν καί συνετρίβησαν ἀπό τόν ὄμιό Ἀσιατικό σκεπτικισμό καί τίς ὤμές Ἀσιατικές προλήψεις. Συναντᾶ ἐν τούτοις τούς θεοὺς αὐτούς νά στέκονται γαλήνιοι, στολίζοντας μέ τήν Ὀλύμπιο ἡρεμία τους τίς πηγές μας καί τόν διάκοσμο τῶν θεάτρων μας, τούς κήπους μας, πού γεμίζουν κάθε Σάββατο ἀπό ἐπισκέπτες πού ἀναζητοῦν καθαρώτερη ἀτμόσφαιρα καί ἡσυχία. Τούς συναντᾶ στά μουσεῖα, ὅπου θαυμάζει τά γλυπτά τους, παρά τίς ζωγραφικές τους ἀπεικονίσεις καί αὐτό διότι πάντοτε οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι ἔλκονται περισσότερο ἀπό τή γλυπτική. «Ὁ διανοούμενος» μεταφέρει θραύσματα τῆς τέχνης αὐτῆς στόν νοῦ του, στήν ἴδια θέσι μέ τήν δύσπεπτο ὕλη τῶν ἐκπαιδευτικῶν του προγραμμάτων, περισσότερο σάν ὀνόματα παρά σάν ζώσες ἔννοιες. Παρ' ὅλα ταῦτα τήν συναντᾶ τόσο συχνά πού εἶναι ἀδύνατον νά τήν λησμονήσῃ. Ἡ τέχνη αὐτή ἔχει κατά πολύ μεγαλύτερα σημασία γιά τήν διαμόρφωσι τῆς διανοίας ἀπ' ὅ,τι φαντάζεται ἢ δύναται νά φαντασθῇ. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ὁ καλλιτέχνης - καί ἐννοῶ κάθε εἶδους καλλιτεχνικό πνεῦμα - δέν μπορεῖ νά θεραπευθῇ ἀπό τήν νοσταλγία του γιά τήν Ἑλλάδα καί ὄχι βεβαίως λόγω τῶν μεγάλων ἔργων ὀρισμένων ἀτόμων· ἄλλωστε ἀπό τόν XII αἰῶνα καί ἐντεῦθεν ὁ κόσμος ἐγνώρισε μεγαλειώδη ἔργα· ὁ Δάντης εἶναι μοναδικός, ὁ Σαίξπηρ εἶναι ἴσως ἀνώτερος καί πλουσιώτερος ἀπό τόν Σοφοκλή, ἡ τέχνη τοῦ Bach ἀποτελεῖ πρωτοφανῆ πρωτοτυπία γιά τό Ἑλληνικό δεδομένο· ὄχι· ἐκεῖνο πού ὁ καλλιτέχνης ἀνακαλύπτει στήν Ἑλλάδα καί δέν ὑπῆρξε, οὔτε ὑπάρχει στήν Δύσι εἶναι τό καλλιτεχνικό στοιχεῖο, ὁ πολιτισμός τῆς τέχνης. Ἀπό τήν ἐποχῆ τῶν Ρωμαίων, ἡ Εὐρωπαϊκῆ ζωῆ ἀπέκτησε πολιτικῆ βίας καί στήν ἐποχῆ μας τείνει σταδιακῶς πρὸς τήν ἀντίστοιχο οἰκονομική. Ἐνῶ μεταξύ τῶν Ἑλλήνων, οὐδεὶς ἐδέχετο νά ταπεινωθῇ ἀκολουθώντας τό ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπόρου, μεταξύ μας κάθε καλλιτέχνης γεννᾶται

τόν νόμο τῆς προτεραιότητος τοῦ αἰσθηματοῦ τῆς φραιότητος, ἀπό ὅτιδῆποτε ἄλλο. Ἀκόμη καί γιά τήν Ρώμη, ἡ ιδιοτροπία τοῦ Μαικήνο ἦταν ἐκεῖνη πού ἀνεκάλεσε στήν ζωῆ τήν ποίησι. Ἐκτοτε τά μεγαλύτερα ἔργα τέχνης, δῶρα τῶν ἐνδοξότερων πνευμάτων, ἐξηρτῶντο, ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑλοποίησι τους, ἢ ἀπό τό πάθος ὀρισμένων Παπῶν γιά τήν ἀρχιτεκτονική ἢ ἀπό τήν ψευδομόρφωσι τῶν πριγκιπῶν σέ θέματα κλασσικῆς τέχνης ἢ ἀπό τίς πολυδάπανες ὀρέξεις κάποιου ματαιόδοξου πλουσίου ἐμπόρου. Ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν μιᾶ αὔρα ζωῆς κατέβαινε ἀπό τίς ὑψηλότερες σφαῖρες, ὅπως λόγου χάριν ἡ θρησκευτικῆ ἀναγέννησις πού ἀπεπειράθη νά ἐφαρμοσθῇ ὁ μέγας Φραγκίσκος τῆς Ἀσίζης - αὔρα πού ἐδημιούργησε τόν πρῶτο παλμό γιά τήν γέννησι τῆς νεωτέρας ζωγραφικῆς - ἢ, ἢ σταδιακῆ ἀφύπνισις τῆς Γερμανικῆς ψυχῆς στήν ὅποια ὀφείλομε τήν μεγαλειώδη νεωτέρα Γερμανικῆ μουσική. Ἀλλά τί συνέβη ὁμως στίς παλαιές εἰκόνες; Οἱ τοιχογραφίες ἐκαλύφθησαν διότι ἐθεωρήθησαν ἄσχημες· οἱ πίνακες ἀπεμακρύνθησαν ἀπό τούς τόπους λατρείας γιά νά καταλήξουν στά μουσεῖα καί κατόπιν - διότι ἦταν ἀδύνατον νά ἐξηγηθῇ ἐπιστημονικῶς ἡ ἐξέλιξις τῆς τέχνης ἕως τήν δημιουργία τῶν ἀριστουργημάτων, κατ' ἄλλον τρόπο - οἱ ἐπικαλύψεις τῶν τοιχογραφιῶν ἀπεκολλήθησαν καί καλῶς ἢ κακῶς, οἱ εἰρηνικοὶ μοναχοὶ ἐξεδιώχθησαν καί οἱ μονές καί τά ἡσυχαστήρια μετετράπησαν σέ μουσεῖα δευτέρας κατηγορίας. Ἀλλά καί ἡ μουσικῆ δέν εἶχε καλύτερα τύχη. Ἡμουν παρῶν σέ κονσέρτο τοῦ Bach, [τά κατά Ματθαῖον πάθη], ὅπου κάθε μέρος τοῦ ἔργου ἐθεωρεῖτο ἀπό τό κοινό σάν χωριστό «νούμερο», μέ ἀποτέλεσμα νά διακοπῇ πολλές φορές ἡ συνοχή τοῦ ἔργου ἀπό χειροκροτήματα, ἐνῶ τό περίφημο χορωδιακό "O Haupt voll Blut und Wunden" ἔγινε δεκτό μέ κραυγές πού ἀπαιτοῦσαν τόν συνθέτη!!!³ Καί ὁμως συνέβη σέ κάποια Εὐρωπαϊκῆ πρωτεύουσα πού φημιζεται γιά τήν καλλιέργεια τοῦ μουσικοῦ της ἤθους. Μπορεῖ νά κατέχουμε πολλά ἀπό ἐκεῖνα πού δέν διέθεταν οἱ Ἕλληνες ἀλλά οἱ στιγμές αὐτές μᾶς ἀποδεικνύουν καθαρώς, ἀλλά

Hölderlin, όταν έλεγε προς τόν καλλιτέχνη τής εποχής του:

Stirb! Du suchst auf diesem Erdenrunde,
Edler Geist, umsonst dein Element!

(Πέθανε! 'Αναζητείς εις μάτην σ' αυτό τό γήινο πανυγήρι, ὦ εὐγενές πνεῦμα, τό στοιχείον σου!)

Δέν πρόκειται βεβαίως γιά ἔλλειψι ἀνωτέρας δυνάμεως ἢ πρωτοτυπίας, ὅσον ἀφορᾷ τήν ἔλξι τοῦ καλλιτέχνου τής εποχής μας πρὸς τήν 'Ελλάδα, ἀλλά γιά τήν συνείδησι καί τήν ἐμπειρία ὅτι τό ἄτομον ἀφ' ἑαυτοῦ του, δέν ἔχει τίς δυνατότητες νά πρωτοτυπῇ. Αὐτό συμβαίνει διότι ἡ πρωτοτυπία διαφέρει κατά πολύ ἀπό τήν ἰδιοτροπία· πρωτοτυπία εἶναι ἡ ἐλευθέρη ἀναζήτησις τής πορείας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη ἀκουσίως χαραχθῆ ἀπό τήν ἰδιοσυστάσια τής φύσεως τής προσωπικότητος πού ἀφορᾷ. Ὁ καλλιτέχνης ὅμως ἀνακαλύπτει τήν ἐλευθερία του μόνον ὅταν περιβάλλεται ἀπό ἕνα πολιτισμό τέχνης καί τέτοιος πολιτισμός δέν ὑπάρχει στήν ἐποχή μας. Θά ἦταν βεβαίως ἐντελῶς ἄδικο νά ἀρνηθοῦμε στόν σύγχρονο Εὐρωπαϊκό μας κόσμον τίς καλλιτεχνικές του δονήσεις: τό ἐνδιαφέρον γιά τήν μουσική δείχνει πῶς τό πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων διακατέχεται ἀπό μιᾷ δυναμική ἔξωσι καί ἡ σύγχρονος ζωγραφική κινεῖται πρὸς εὐδιάκριτες καί καθορισμένες ἀλλά ἀχανεῖς, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, περιοχές, προκαλώντας ἕναν ἐνθουσιασμό πού ἐγγίζει τά ὅρια τοῦ πάθους, πλὴν ὅμως παραμένουν ἐκτός τοῦ βίου τῶν ἐθνῶν ἀποτελῶντας ἀπλῶς ἕνα συμπλήρωμά του, γιά τίς ἐλεύθερες ὄρες τῶν ἀνθρώπων καί τούς ἀνθρώπους πού διαθέτουν ἐλεύθερο χρόνο. Γι' αὐτό κυριαρχοῦν ὁ συρμός, ἡ ἰδιοτροπία καί ἡ ὑποκρισία· ἡ ἀτμόσφαιρα στήν ἑποχή ζεῖ ὁ καλλιτέχνης ἔχει ἀπωλέσει κάθε ἠλαστικότητα. Ἀκόμη καί οἱ μεγαλύτερες μεγαλοφυῖες εἶναι δέσμιες, πιέζονται καί ἀπωθοῦνται ἀπό πολλές πλευρές. Ἔτσι ἡ Ἑλληνική τέχνη ζεῖ ἀνάμεσα μας σάν κάποιο χαμένο ἰδανικό, πού ὀφείλομε νά ἀγωνισθοῦμε γιά τήν ἀνάκτησί του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(¹) Βεβαίως ὁ Λουκρήτιος μπορεῖ νά θεωρηθῆ ἄξιος θαυμασμοῦ καί σάν στοχαστής καί σάν ποιητής, ἀλλά οἱ σκέψεις του εἶναι, ὅπως καί ὁ ἴδιος παραδέχεται, πάντοτε Ἑλληνικές καί τό ποιητικό του ὕφος Ἑλληνικό. Παρ' ὅλα αὐτά, πάνω ἀπό τό μεγαλειῶδες ποίημά του πλανᾶται ἡ θανατηφόρος σκιά ἐκείνου τοῦ σκεπτικισμοῦ, πού ἀργά ἢ γρήγορα ὀδηγεῖ στήν πνευματική στείρωσι καί ὁ ὁποῖος ὀφείλει νά διαχωρισθῆ ἀπό τό ἐσώτερο ἔνστικτο τῶν αἰθνητικῶν θρησκευτικῶν φύσεων, τό ὁποῖο ἀντιλαμβάνεται τό κυρίαρχο στοιχεῖο τῶν πεποιθήσεών του καί γι' αὐτόν τόν λόγο δέν ἀμφισβητεῖ τήν ὑποκειμενική ἐκείνη ἀλήθεια πού συναισθάνονται ἀορίστως στήν ψυχή του, χωρίς νά τήν ἀξιολογοῦν, ἐνῶ λόγου χάριν, ὁ βάρδος τῶν Βεδῶν τήν διακηρύσσει:

Γιατί ὅ,τι ἀνεδύθη, σ' αὐτῇ τήν δημιουργία
εἶτε ἔχει δημιουργηθεῖ, εἶτε ὄχι -

Ἔτσι οἱ στούς οὐρανοῦς κι ἂν τό παρακολουθῆ
Τό γνωρίζει πολύ καλά! Ἡ καί αὐτός ἀκόμη
τό ἀγνοεῖ;

Rigveda X, 129

Ἡ Ἡρόδοτος πάλι ἐξέφρασε τήν γνώμη πῶς ὁ ποιητής [Ἄριστος] ἐδημιούργησε τοὺς Θεοὺς. Καί ὁ Ἐπίκουρος ὁ ἴδιος, ὁ «ἄθεος», ὁ ἄνθρωπος πού περιγράφεται ἀπό τόν Λουκρήτιο σάν ὁ μέγιστος τῶν θνητῶν, ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν ὁποῖο ἔχει δανεισθῆ ὁλόκληρη τὸ σύστημα σκέψεώς του, δέν κατέχει, ὅπως γνωρίζουμε, «θρησκευτικό συναίσθημα, πού πρέπει, ἂν μπορούμε νά τό περιγράψουμε, κατ' αὐτόν τόν τρόπο, νά ἔχη γεννηθῆ μαζί του.» (K.L. von Knebel, «Ἐπίκουρος»). «Ποτέ, λέγει ὁ Διοκλῆς «δέν εἶδα τόν Δία μεγαλειωδέστερο, ἀπό τήν στιγμή πού εἶδα γονατιστό τόν Ἐπίκουρο στά πόδια του!» Ὁ Λατίνος ἐνόμιζε πῶς εἶχε ἐπιφραγίσει τήν σοφία μέ τό ρητό *Primus in orbe deos fecit timor*. Ὁ Ἕλληνας, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, σάν ὄν φωτισμένο, ἐσέβετο τίς ἐνδοξές εἰκόνες τῶν θεῶν, τίς ὁποῖες εἶχε δημιουργήσει ἕνας ἐλεύθερος ἥρωϊσμός. Μέ τήν πρᾶξι του αὐτῇ ἐπιστοποῖει τήν μεγαλοφυῖα του.

(²) Συγκρίνατε τόν πολιτισμό τῶν Κινέζων μέ τόν ἰδικόν μας.

(³) Ὁ Chamberlain εἶναι κατά τρεῖς αἰῶνες μεταγενέστερος τοῦ Bach (Σ.Μ.).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

HANS—ULRICH RUDEL

Στίς 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1982, ἡ καρδιά τοῦ ἀγαπημένου πιλότου τοῦ Hitler, ἔπαψε νά κτυπᾷ.

Ὁ ἄνθρωπος πού ὑπῆρξε ἡ καταστροφή καί ὁ ὄλεθρος γιά 519 ἄρματα μάχης, 800 ὀχήματα, 70 σκάφη παντός τύπου, 150 πυροβόλα καί ἀντιεροπορικά καί ἀναριθμητά ὀχυρωματικά ἔργα, πέρασε στόν χῶρο ἐκεῖνο τῆς μνήμης πού γεννᾷ τοὺς μύθους.

Γιά μισόν αἰῶνα ὑπῆρξε ἡ ψυχὴ καί ἡ φλόγα τῶν διασκορπισμένων συντρόφων του ἐθνικοσοσιαλιστῶν, μετὰ τὴν μοιραία λήξι τοῦ πολέμου.

ή περηφάνεια...

καί ή συγκίνησις τών παλαιών συν-
τρόφων.

HANS-ULRICH RUDEL

OBERST A. D.

IST AM 18. DEZEMBER 1982 IM ALTER VON 66 JAHREN
GESTORBEN.

EIN LEBEN DER TREUE UND PFLICHTERFÜLLUNG HAT
SEINE VOLLENDUNG GEFUNDEN.

6330 KUFSTEIN, STIMMERSEE 75
4000 DÜSSELDORF

URSULA RUDEL
GFB. BASSFELD

ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ Η ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΑ;

Τά έγκλήματα τών καλών

Πρίν από μερικά χρόνια προεβλήθη από την τηλεόρασι στην Εύρώπη —και συνεπώς και στην χώρα μας— τό περιβόητο «όλοκαύτωμα». Σ' αυτήν την ταινία έπαρουσιάζοντο τά βάσανα, οί κακουχίες και τέλος ή «εξόντωσις» τών δυστύχων εβραίων, από τούς «κτηνώδεις» Ναζί. 'Η ταινία αυτή ήταν τό άποκορύφωμα τής συστηματικής προσπάθειας τών εβραίων, —τούς όποιους ό φιλόσοφος Σοπενχάουερ άποκαλεί μεγάλους άφέντες τού ψέμματος—, νά καλλιεργήσουν στό έπακρον τά αισθήματα ένοχής τής Εύρωπαϊκής φυλής, σέ ότι άφορά τήν δήθεν γενοκτονία τους από τούς έθνικοσοσιαλιστές. Κι' αυτό γιατί οί εβραίοι και οί πουλημένοι ύποτακτικοί τους, ριγούν στην ιδέα τής άφυπνίσεως τής Εύρώπης και κυρίως τής άφυπνίσεως τής διηρημένης Γερμανίας.

Μετά τό τέλος τού Εύρωπαϊκού έμφυλιου πολέμου (Β' παγκόσμιος), οί εβραίοι έχοντας ύποχείριο τους τίς δημοκρατικές κυβερνήσεις τής Εύρώπης, είτε αυτές λέγονται φιλελεύθερες, είτε λέγονται λαϊκές, και συνεπώς υπό τόν έλεγχο τους, και τά μαζικά μέσα ενημερώσεως (mass media), άπεδύθησαν —και άποδύονται— σέ μία γιγαντιαία προσπάθεια νά καταδείξουν, ότι οί έθνικοσοσιαλιστές και οί σύμμαχοί τους, δέν ήταν τίποτα άλλο παρά ένας όσμος διεστραμμένων κακούργων και έγκληματιών, πού διέπραξαν πληθος έγκλημάτων μέ άποκορύφωμα τήν «εξόντωσι» τών εβραίων, τό δήθεν όλοκαύτωμα.

Οί ισχυρισμοί αυτοί όμως τών εβραίων κατάρρυσαν σάν χάρτινος πύργος, όταν σπάζοντας τό κατεστημένο τών μέσων ενημερώσεως, θαρραλέες φωνές στην Εύρώπη και στην 'Αμερική —πού όσο πάει και πληθύνον-

τώματα τής Εύρώπης πού διεπράχθησαν από τούς «ειρηνιστές» συμάχους.

Σκοπός τής παρούσης προσπάθειας είναι νά καταδείξη τά όλοκαυτώματα αυτά τής φυλής μας πού σκοπίμως οί δημοκρατικοί κονδυλοφόροι τής Δύσεως και τής 'Ανατολής, άπεσιώπησαν και άποσιωπούν. "Ας τά παρακολουθήσουμε:

Δρέσδη: ό εμπρησμός τών άθώων.

Στήν έπαρχία τής Σαξωνίας, έπαρχία πού ανήκει σήμερα στην λεγομένη 'Ανατολική Γερμανία, εύρίσκετο μία πόλις μέ 600.000 κατοίκους. 'Η πόλις ήταν γνωστή για τήν μοναδική όμορφία της και τήν γοητεία τών άναριθμητων μνημείων της, μουσείων, βιβλιοθηκών και αίθουσών ζωγραφικής. 'Ηταν ή Φλωρεντία τού Βορρά, ή Βενετία τού "Ελβα, ή πόλις-μουσείο τής Γερμανίας. 'Ονομαζόταν Δρέσδη...

Καθώς δέν ύπήρχαν ούτε στρατιωτικοί, ούτε βιομηχανικοί στόχοι στην Δρέσδη, οί Γερμανοί τήν εκήρυσαν άνοχύρωτο και αυτή άπέτέλεσε τό κέντρο τών προσφύγων και τών τραυματιών. 'Υπήρχαν πολλοί έγροι και κυρίως γυναικόπαιδα. Πέντε έκατομμύρια πρόσφυγες από τήν Πρωσσία και τήν Σιλεσία εκινούντο πρós ή εύρίσκοντο στοιβαγμένοι στην Δρέσδη και τά περίχωρά της προσπάθοντας νά διαφύγουν από τήν Σοβιετική βαρβαρότητα.

'Ηταν μία πόλις τής τέχνης και τώρα τών προσφύγων. 'Η άντιαεροπορική άμυνα ήταν άσήμαντος. Οί Γερμανοί έπίστευαν ότι δέν ύπήρχε λόγος διότι μία άνοχύρωτος πόλις, σύμφωνα μέ τίς συνθήκες τής Γενεύης δέν άποτελεί στόχο επιθέσεως.

'Αλλά δέν είχαν εμπειρία τού συμμαχικού

βίκιοι άπειχον 150 χιλιομετρα από τήν πόλη, (αυτήν τήν στιγμή) οί άνθρωπιστές σύμμαχοι έπετέθησαν. Δύο χιλιάδες (!!!) Βρετανικά και Άμερικανικά άεροπλάνα έξαπέλυσαν μία κόλασι φωτιάς πάνω στην πόλι, καταστρέφοντας τά μνημεία και καίγοντας τούς κατοίκους της. Ή πόλις βομβαρδίστηκε μέ βόμβες φωσφόρου.

Ή έρωδιμή έγινε μέ 75% έμπρηστικές βόμβες και 25% μεγάλης ισχύος έκρηκτικές βόμβες. «Ή δόλιος αυτή άνάμειξις τών δύο αυτών τύπων βομβών, παράγει μία άναπόφευκτο θάελλα φωτιάς από τόν άέρα: Αυτοί πού δέν έκάησαν ζωντανοί, πέθαναν από άσφυξία. Και αυτοί οί όποιοι έξαπελάθησαν νά γλυτώσουν από τήν κόλασι τής φωτιάς, πολυβολήθησαν από τά καταδιωκτικά «Mustang» πού πετώντας ελάχιστα πάνω από τό έδαφος, θέρριζαν τά τμήματα τών άλλοφρώνων προσφύγων» (David Irving: Ή καταστροφή τής Αρέσδης).

Ή "Αγγλος Ιστορικός David Irving στο συνταρακτικό έργο του «Ή Καταστροφή τής Αρέσδης» όπολογίζει τούς νεκρούς σε 135.000, ή πλειονότης τών όποίων ήταν γυναίκες και παιδιά. Λόγω όμως τής παρουσίας εκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων στην πόλι, άσφαλώς ό αριθμός τών θυμάτων ήταν πολύ περισσότερος. Ή Διευθυντής τής Άστυνομίας τής πόλεως Grosse έκτίμησε τά θύματα σε 250.000 και άλλοι Ιστορικοί σε 300.000. Τό σύνολο τών θυμάτων σε 250.000 είναι κάτι τό φρικτό. Δύο φορές πάνω από τά θύματα τής Χιροσίμα (!!!).

Ήπί 7 ήμέρες και 7 νύκτες ή φωτιά συνεχιζόταν, ό δέ καπνός ήταν δρατός από 300 χιλιομετρα μακρυνά. Δεκαέξι χιλιάδες στρέμματα ίσοπεδάθησαν. Ή ειρωνεία τού συμμαχικού «fair play» ήταν ότι οί μόνοι στρατιωτικοί στόχοι δηλ. οί σιδηροδρομικοί σταθμοί τής πόλεως, ζμειναν άπείρακτοι (!!!).

Αυτή ήταν ή σφαγή τής Αρέσδης και είναι έκπληκτικό ότι οί όποκριτές δημοκράτες πού «χάλασαν τόν κόσμο» μέ τήν καταστροφή τής Γκουέρινκα, δέν συνεκινήθησαν καθόλου από αυτό τό τραγικό όλοκαύτωμα τής Γερμανικής φυλής...

Τό Κατύν τής Δύσεως

Άμέτρητοι αιχμάλωτοι από τήν Άνατολή, οί όποιοι είχαν τολμήσει νά πολεμήσουν τούς μολοσεβίκους στο πλευρό τών Γερμανών: Ούκρανοί, Γεωργιανοί, Κοζάκοι, παρεδόθησαν μετά τό τέλος τών έθροπραξιών, τόν Μάιο τού 1945, στους Βρετανούς και στους

Βιέννης, ύπάρχει ένας γιγάντιος τάφος στρατιωτών και άξιωματικών πού έθερίσθησαν από τά τάνκς τού Μονγκόμερου και τού Άλεξάντερ. Αυτό ήταν τό Κατύν τής Δύσεως. Γιατί αυτό; Άνεσταθήσαν γιατί δέν ήθελιν νά τούς παραδώσουν στίς στρατιές τού Στάλιν. "Όσοι από τούς ήρωικούς Κοζάκους απέμειναν, προτίμησαν νά σκοτώσουν τά μέλη τών οικογενειών των και μετά νά αυτοκτονήσουν, παρά νά τούς παραδώσουν οί σύμμαχοι στους Σοβιετικούς.

Οί γενναίοι αυτοί άπετελούντο από Ρωσικά τμήματα τού στρατηγού Βλασσώφ, από Κοζάκικες μεραρχίες ύπο τόν στρατηγό Ναουμένκο και από τό 15ο σωμα ίππικού τών Κοζάκων κάτω από τίς διαταγές τού Γεμανού στρατηγού Χέλμουτ Φόν Πάνβιτς.

Ή συμφωνία γιά τήν παράδοσί τους στους Μπολσεβίκους, είχε γίνει τήν 5η Μαΐου 1945 μεταξύ Τσώρτσιλ και Ρούζβελτ. «Ήταν άκόμη ένα δείγμα τού όλιου χαρακτήρος τής παραδοσιακής Βρεττανικής διπλωματίας» (Σολζενίτσιν).

Μπλάιμπουργκ: Τό Κροατικό Κατύν

Τήν 15η Μαΐου 1945 κοντά στην Αυστριακή πόλι Bleiburg, 300.000 έθνικοσοσιαλιστές Κροάτες-μάχημοι και γυναικόπαιδα — πού είχαν παραδοθή στους Άγγλους, «μεταβιβάθησαν» στους Γιουγκοσλάβους κομμουνιστές. Σύμφωνα μέ αυτόπτες μάρτυρες, 200.000 Κροάτες — από μία χώρα 6.000.000 κατοίκων — κατεσφάγησαν από τούς Γιουγκοσλάβους. Είκοσι φορές τό Πολωνικό Κατύν (!!!)

Αυτές είναι τρεις χαρακτηριστικές περιπτώσεις όλοκαυτωμάτων, πού διεπράχθησαν από τούς άνθρωπιστές συμάχους, τούς υπέρμαχους τής δημοκρατίας και τής ειρήνης. Σ' αυτά άν προσθέσουμε τά όλοκαυτώματα τής Χιροσίμα και τού Ναγκασάκι, τίς σφαγές τών Γερμανών άμάχων από τούς προελαύνοντες μολοσεβίκους στην Γερμανία τού 1945, παρουσιάζεται ανάγλυφα μπροστά μας ή κτηνωδία τών δύο έβραϊκών συστημάτων τού Καπιταλισμού και τού Μολοσεβικισμού. Παρουσιάζονται μπροστά μας τά τραγικά όλοκαυτώματα τής Εύρωπαϊκής Φυλής, τής Φυλής μας, όπου μπροστά σας τό δΐθην «όλοκαύτωμα» τών έβραίων, φαντάζει σαν άπάτη τού χειρίστου είδους.

Οί θρήνοι και οί κοπετοί όμως δέν άρμόζουν σε έθνικοσοσιαλιστές. Σάν γνήσιοι συνεχιστές τής ιδεολογίας τής Άρια Φυλής, μέ τό χέρι δικωμένο στην άνομο Σλαβονικό

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΙΑ΄ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Μετά την εμφάνισιν του Ἰουδαιο-Χριστιανισμοῦ καὶ μέχρι τὸ 1933, ὅποτε καὶ συντελεῖται ἡ Ἀναγέννησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος τῶν Ἀρχαίων Ἡρωϊκῶν χρόνων ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς Ἐθνικοσοσιαλιστάς, λίγες ὑπῆρξαν οἱ φωτεινὲς ἐκεῖνες μορφές πού δεν ἀλλοτριώθηκαν ἀπὸ τὸν Ἑβραϊκὸν τρόπον ζωῆς καὶ σκέψεως. Οἱ φωτεινότεροι ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξαν ὁ Ἰουλιανός (πού οἱ Χριστιανοί, δίκαια ἀπὸ τῆς μεριᾶς τους, τὸν ὀνόμασαν Παραβάτης), ὁ Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός (πού ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὑπῆρξεν παγανιστῆς ἔχει περάσει εἰς τὴν ἀφάνειαν τὸ μνημειῶδες ἔργον του), ὁ Φρειδερίκος Νίτσε, ὁ Ριχάρδος Βάγκνερ καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ ΙΑ΄ ὁ Παλαιολόγος.

Μὲ τὴν προσφορὰ τοῦ τελευταίου σπὴν φυλετικὴν Ἀναγέννησιν τῶν Ἑλλήνων θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὴν παρακάτω μελέτην.

Ὅντας λοιπόν, ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦτος πνευματικὸν τέκνον τοῦ Πλήθωνος, ἀναλαβὼν τὴν Διοίκησιν τοῦ Δεσποτάτου τοῦ Μωρέως κατορθώνει καὶ ἐπιτυγχάνει τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν Βαρβαρικῶν Τουρκικῶν ἐπιδρομῶν. Τὴν 6ην Ἰανουαρίου 1449 στεφθεῖς Βασιλεὺς τοῦ Βυζαντίου, ἐγκαταλείπει τὴν Πελοπόννησον καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀγωνιῶντος Ἑλληνισμοῦ. Ὅμως τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἑβραιο-χριστιανικῆς σήψεως, πού εἶχεν ἐπέλθει εἰς τὸ Βυζαντινὸν Κράτος δὲν ἀργοὺν νὰ φανοῦν. Τὴν ὥρα ὅπου οἱ βάρβαροι Ἀσιάτες εὐρίσκονται πρὸ τῶν Πυλῶν τῆς Βασιλεῦσας, οἱ Ἑβραιοὶ καὶ οἱ ὑποτακτικοὶ τους μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν δήμιον τοῦ Ἑλληνισμοῦ Γεννάδιον Σχολάριον, διακηρύσσουσι πῶς εἶναι προτιμότερον τὸ τούρκικον Φέσι ἀπὸ τὴν Ἐνωσιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, ὑπὸ τῆς μορφῆς τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν! Βέβαια ἐδῶ πολλοὶ ἴσως διαφωνήσουσι λέγοντας: «Ἡ Παπικὴ καταπίεσις εἰς τὸ Βυζαντινὸν θὰ ἦτο ἐξίσου καταπιεστικὴ μὲ τὴν Τουρκικὴν». Τὸ ἄτοπον τοῦ ἐπιχειρήματος ἀποδεικνύεται εὐκόλα ἐάν ὑπενθυμίσωμεν δύο γεγονότα:

α) ὅτι τοὐλάχιστον οἱ Καθολικοὶ ἦταν ὀμόφυλοι καὶ

β) ὅτι ἡ μεταρρυθμίσις πού ἀκολούθησε ἀργότερα, ἴσως ἐξαπλωνόταν καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἄχρον.

Τὸ βέβαιον πάντως εἶναι πῶς θὰ εἶχεν

Τέλος πάντων ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ὑπέκυψε, ἐπολέμησε σπὴν πρώτην γραμμὴν, ἀφοῦ προηγουμένως ὅταν ὁ Μωάμεθ τοῦ προτείνει τὴν εἰρηνικὴν παράδοσιν τῆς Πόλεως, ἀπαντᾷ ὡς ἄλλος Λεωνίδας φυλάττων Θερμοπύλας: «Τὸ τὴν Πόλιν σοὶ δοῦναι οὐτ' ἐμὸν ἐστὶ οὐτ' ἄλλων τῶν κρατούντων ἐν ταύτῃ...»

«Ἐκραύγαζε σάν μανιασμένον λιοντάρει καὶ μὲ γυμνωμένο τὸ σπαθί του στὸ δεξιὸ χέρι ἔσφαζε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἔχθροὺς του. Τὸ αἷμα ἔτρεχε σάν ποτάμι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του. (ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ) Γεωργίου Φραντζῆ - Μιχαὴλ Δουκά).

Λένε πῶς ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ΙΑ΄ ὁ Παλαιολόγος ἐφρονεῦθη στίς 29 Μαΐου 1453! Ψέμα! Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν εἶναι νεκρός! Ζεῖ μέσα σπὴν φυλετικὴν μυχὴ τοῦ κάθε Ἑλλήνου. Μὲ βάση αὐτὲς τίς σκέψεις ἡ Ἑλληνικὴ Φυλετικὴ μυχὴ, ἔπλασε τὸ Μῦθον τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιά, ἕναν μῦθον ἀπ' αὐτοὺς πού μόνον οἱ Ἄριοι ξέρουν νὰ πλάθουν.

Δίκαια λοιπόν ὁ Ἡρωϊκὸς Θεόδωρος Κολοκοτρώνης διεκήρυττε:

«Τὸ γένος ποτὲ δὲν ὑποτάχθηκε στὸ Σουλτάνο.

Εἶχε πάντα τὸ βασιλιά του, τὸ στρατὸν του, τὰ κάστρα του.

Βασιλιάς του,

Ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιάς

στρατὸς του,

οἱ Ἀρματολοὶ καὶ οἱ Κλέφτες·

κάστρα του,

ἡ Μάνη καὶ τὸ Σούλι».

Μέσω λοιπόν τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου κατόρθωσε νὰ ἀναβιώσῃ καὶ νὰ ἐπιβιώσῃ στὰ χρόνια τῆς Σκλαβιάς ἡ Ἐθνικὴ Συνειδησις τῶν Ἑλλήνων. Ὅπως ἔχει διευκρινιστὴν σὲ προηγουμένους ἐκδόσεις τῆς «ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ», δὲν πιστεύομε πῶς ἡ μετατόπισις τῆς Πρωτεύουσας τοῦ Ἑλληνορωμαϊκοῦ Κράτους βοήθησε τὸν Ἑλληνισμό. Ὅμως ἡ ἡρωϊκὴ θυσία τοῦ Παλαιολόγου σπὴν Πύλῃ τοῦ Ρωμανοῦ μᾶς κάνει νὰ ἐπιδιώκομε καὶ νὰ ἀγωνιζόμεσθε μὲ κάθε τρόπο γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ἀπὸ τοὺς Βάρβαρους Ἀσιάτας. Ἐπαληθεύοντας ἐστὶ τὸν Μῦθον.

«Διπλό, διπλό θὰ πάρουμε αὐτὸ πού μᾶς ἐπάρθη

κι ἡ Πόλις κὶ ἡ Ἁγιοσοφία δικὴ μας θὰ

RICHARD WAGNER

WILHELM RICHARD WAGNER
(1813 - 1883)

Τὴν 13ην Φεβρουαρίου συνεπληρώθησαν ἑκατὸ ἔτη ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ συνθέτου καὶ μουσικοφιλοσόφου Ριχάρδου Βάγκνερ.

Ὁ Ριχάρδος Βάγκνερ εἶναι ὁ μεγαλύτερος μουσικοσυνθέτης ἀπὸ τοῦ Beethoven καὶ ἐντεῦθεν καὶ ὁ μεγαλύτερος μουσικός ἐπαναστάτης τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἐγωϊστής, φιλόδοξος καὶ τολμηρὸς καινοτόμος ὑπῆρξε ὁ μέγας καταλύτης τῶν συμβατικῶν μελοδραματικῶν μορφῶν πού μέχρι τῆς ἐποχῆς του ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ σημερινοῦ μουσικοδράματος.

Στόχος του, πού προσεπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ μέσω τῶν μουσικῶν δραμάτων τὰ ὅποια συνέθεσε ὑπῆρξε τὸ ὀνομαζόμενον «καθολικὸν ἔργον τέχνης» (Gesamtkunstwerk) ὅπου ἠθέ-

θεάτρου, τὸ ἔλαβε ὡς πρότυπον διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς νεωτέρας λυρικῆς σκηνῆς καὶ προσεπάθησε νὰ προσδώσῃ εἰς αὐτὴν τὸν ἐθνικιστικὸν καὶ θρησκευτικὸν χαρακτήρα ἐκείνου. Τὸ πρόβλημα τῆς σχέσεως τῶν τεχνῶν καὶ ἰδιαίτερώς τοῦ ποιητικοῦ κειμένου καὶ τῆς μουσικῆς ἀπσχόλησε σὲ μεγάλο βαθμὸ τοὺς συνθέτας πού ἠσχολήθησαν μὲ τὴν Ὀπεραν. Ἄλλοι μὲν ὅπως οἱ Rameau καὶ Lully ὑπέταξαν ἀπολύτως τὴν μουσικὴν εἰς τὸν ποιητικὸν λόγον εἰς μίαν προσπάθειαν ὅπως ἀναβιώσουν τὸ πρότυπον τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Δράματος, ἄλλοι δὲ ὅπως ὁ Scarlatti ἐτόνισαν τὴν ὑπεροχὴν τῆς μουσικῆς ἐναντι τοῦ κειμένου. Μόνον ὁ Monteverdi ἐπέτυχε μίαν ἰσορροπίαν εἰς αὐτὸν τὸν τομέα, ἡ ὁποία ὁμως δὲν ἐξηκολούθησε μὲ ἀποτελεσματικὰ ἐπιτεύγματα ἀργότερον λιμπρέτα - τερατουργήματα πού εἶναι εἰς μέγα βαθμὸν ὑπεύθυνα διὰ τὰς κατηγορίας τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὀπερας πρὸς τὸ εἶδος.

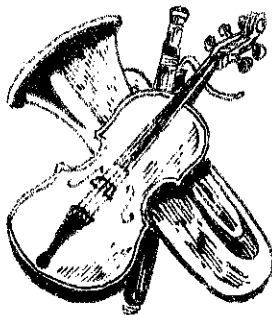
Ὁ Βάγκνερ ἐπιφέρει μίαν πραγματικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὀπερας ὅλοποιῶν τὰ φιλοσοφικὰ καὶ αἰσθητικὰ τοῦ δράματος μὲ τὸ νὰ γράφῃ ὁ ἴδιος τὰ λιμπρέττα τῶν ἔργων του. Παρὰ τὴν ὑπῆρξε ἀρκετὰ ταλαντοῦχος ποιητὴς ἐπηρεασμένος εἰς μέγα βαθμὸν ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν λογοτεχνίαν καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους Κλασσικοὺς οἱ ὅποιοι ὑπῆρξαν οἱ κατευθυντήριοι γραμματῆς ὑπαρξιακῆς ἀγωνίας καὶ τῶν φιλοσοφικῶν του ἀναζητήσεων. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν Κλασσικὴν Ἑλλάδα τὴν ἐγνώρισε ὄχι μέσα ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν Μεγάλων Στοχαστῶν τῆς, ἀλλὰ ἀπὸ Γερμανικὰς μεταφράσεις πού δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Σκέψιν ἀπὸ τὸ πρωτότυπον, ἐν τούτοις τὸν βαθύτατον ἐνθουσιασμόν του τὸν μετουσίωσε ἀργότερα εἰς πᾶσιν προσπάθειαν νὰ μεταφράσῃ τὴν Ὀδύσειαν! Ἐπέτυχε μάλιστα νὰ μεταφράσῃ δώδεκα ραψωδίας ἀπὸ αὐτήν. Ἀργότερα ἠσχηλήθη ἐπισταμένος μὲ τὸν μῦθον τοῦ Οἰδίποδος. Μία ἐνδελεχὴς μελέτη μὲ εὐστόχους παρατηρήσεις, ἀναλύ-

περισσότερον ἐγνώριζε τὴν Ἑλληνικὴ Σκέψιν καὶ ἐνεβάθυνε εἰς αὐτήν, τόσον σταθερώτερα θεμέλια ἔθετε, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀργότερον θὰ οἰκοδομεῖτο τὸ Ἀρχαιοελληνικῆς δόξης καὶ ἐμπνεύσεως ἀριστουργηματικὸν ἔργον του. Ὁνειρόν του ὑπῆρξε ἡ προσέγγισις ἐνός προτύπου «Γερμανικοῦ Ἑλληνισμοῦ» ὅπως τὸν ὁραμοτίσθησαν πρὶν καὶ παραλλήλως πρὸς αὐτόν οἱ Goethe, Schopenhauer καὶ Nietzsche. Ὁ Ὅμηρος εἰς τὰ φιλοσοφικὰ συγγράματα τοῦ Βάγκνερ ἐμποτιζέται μὲ τὰ Πλατωνικὰ Ἰδέας, συναντᾷ τὰ Ἰδανικὰ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου, σμίγει μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μετουσιώνεται μὲσα ἀπὸ τοῦς Ἀρχαίους Γερμανικοὺς μύθους. Μέσα ἀπὸ τὰ φιλοσοφικὰ δοκιμὰ του ἀναβλύζει ὀλόκληρος ἡ ἔντασις καὶ ἡ ποιότης τῶν προβληματισμῶν του καὶ ἡ Παγανιστικὴ Λατρεία ἡ ὁποία τὸν διέκρινεν.

Εἰς τὸ βιβλίον του «Opera umd Drama» ποῦ ἀποτελεῖ τὸ ἀπαύγασμα τῆς Βαγκνερικῆς ὄθησκείας ὑποστηρίζεται ὅτι διὰ τὴν δημιουργίαν Ἑθνικῆς Τέχνης δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ παρουσίασις δημοδῶν θρύλων, ἀσμάτων κλπ. ἀλλὰ τὸ ὑλικόν αὐτὸ τὸ περιεχόμενον ἀπὸ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν καὶ παρουσιαζόμενον ὡς ἀποτελεσμα ἔθνικῆς ἐργασίας, θὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸν καὶ ἀπὸ τὴν λαϊκὴν ψυχὴν ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἡ δέουσα ἀναλογία μεταξὺ δημιουργοῦ καὶ κοινοῦ. Ἡ Γερμανικὴ ψυχὴ ὑπεδέχθη μὲ ἐνθουσιασμόν τὴν νασιοναλιστικὴν ἐργασίαν τοῦ Βάγκνερ καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς Βαγκνερικῆς Ἀναμορφώσεως ἐξακολουθεῖ ὄχι μόνον νὰ δεσπόζῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ

Τὰ φιλοσοφικὰ καὶ αἰσθηματικὰ ὄραματα τοῦ Βάγκνερ ἀπαιτοῦν ὅπως εἶναι φυσικὸ νῆα ἐκφραστικὰ μέσα διὰ νὰ ἀποδοθοῦν. Πέρα ἀπὸ τὴν ἔντονον προσπάθειαν διὰ ἰσότιμον λειτουργίαν τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ποιητικοῦ κειμένου ἡ ὀρχήστρα τοῦ Βαγκνερικοῦ Δράματος ἀποκτᾷ μεγαλυτέραν σημασίαν ἀπὸ ἐκείνην τῆς κλασσικῆς Ὁπερας. Λειτουργεῖ δηλαδὴ ὅπως καὶ ὁ χορὸς εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Τραγωδίαν: συμμετέχει, σχολιάζει, ὑπογραμμίζει. Τοιοῦτοτρόπως τὸ Βαγκνερικὸν Δρᾶμα ἐκτελεῖται χωρὶς τὰς διακοπὰς καὶ τὰ καθιερωμένα σχήματα τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν τὴν Κλασσικὴν Ὁπερα. Οἱ ἄριες συγχαυνέονται εἰς μίαν μελωδικὴν ἀπαγγελίαν (sprechgesang), ἐνῶ κυριαρχεῖ μία ἐντελῶς ἰδιαιτέρη μελωδικὴ γραμμὴ ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ σὰν ἀτελείωτη μελωδία (Unendliche Melodie). Αὐτὴ δέ, εἶναι πλατεῖα καὶ δὲν περιορίζεται εἰς τὰ 8 ἢ 16 μέτρα τῶν μέχρι τότε «κλασσικῶν» μελωδιῶν ἐκφράσεων. Παρὰλλήλως γίνεταί ἡ χρῆσις τοῦ «λαίτμοτίβ» (grundethema) τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν συγκεκριμένον μουσικόν θέμα τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνόμενον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔργου ἐκφράζει κάποιο συγκεκριμένον πρόσωπον ἢ συναίσθημα. Ἐπαναστατικὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ ἁρμονικὴ γλῶσσα μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Βάγκνερ ἐπέδυσσε τίς «ἀτέλειωτες» αὐτὲς μελωδίαις του. Διάφανες συγχορδίες καὶ συνεχεῖς χρωματικὲς μετατροπές (εἰς ἀντίθεσιν μέτις διατονικῆς τῆς Κλασσικῆς ἐποχῆς) κλονίζουν τὸ αἶσθημα τῆς τονικότητος.

Τὸ ἴδιο ἐπαναστατικὸ μὲ τὴν ἁρμονία ἐμφανίζονται καὶ τὰ ἡχοχρώματα τῆς ὀρχήστρας εἰς τὸ Βαγκνερικὸν Δρᾶμα. Πυκνοὶ ὀρχηστρικοὶ

κιστικήν και υπερφυσικήν όπως και ο χαρακτήρ των ήρώων του. Τό μεγαλειώδες έργον του «Τό Δαχτυλίδι τοῦ Νίμπελουγκεν» τό ὁποῖον βασίζεται ἐπί τοῦ παλαιοῦ Γερμανικοῦ μύθου (Saga) τῶν Νίμπελουγγεν διαρκεῖ συνολικῶς 16 ὥρες και διά νά ἀποπερατωθῆ ἐχρειάσθησαν 29 ἔτη! Οἱ ἀριθμοί εἰς τό ἔργον τοῦ Βάγκνερ εἶναι τό ἴδιο μεγάλοι ὅπως και οἱ φιλοδοξίες του. Ὁ Ριχάρδος Βάγκνερ ὑπῆρξεν πολυσύνθετος προσωπικότητα και ἐπιβλητική μεγαλοφυΐα και ἡ Μουσική του γαλουχημένη μέ τήν Ἑλληνικήν Παιδείαν

και διαποτισμένη ἀπό τήν Πηγὴν τῆς μεγάλης ἡμπεναύσεως του ἀναβλύζει και ἐκχύνεται ὡς καταρράκτης θραύουσα ὅλα τά δεσμά τά ὁποῖα τυραννικῶς τήν συνδέουν πρό κάθε τι μικρόν και ἀνούσιον, ἀνυψοῦται Ἀυτοτελής και Ἀυτάρκης εἰς τοὺς Ὁρίζοντας τῆς κυριαρχίας τῆς πραγματικῆς ἀποστολῆς της.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

“Ὅλα φεύγουν κι ὅλα ξανάρχονται.
Αἰῶνια στριφογυρνάει ἡ ρόδα τῆς ζωῆς.
“Ὅλα πεθαίνουν κι’ ὅλα ξανανθίζουν.
Αἰῶνια τρέχει τῆς ζωῆς ὁ χρόνος.
“Ὅλα τσακίζονται, ὅλα χωρίζουν, ὅλα χαιρετιοῦνται ξανά.
Και μένει αἰῶνια πιστό στόν ἑαυτό του τό δαχτυλίδι τῆς Ζωῆς.
Ἐκαστὸ «ἐδῶ» κυλάει ἡ σφαῖρα «ἐκεῖ».
Τό Μέσον εἶναι παντοῦ.
Κυκλικό εἶναι τό στρατί τῆς Αἰωνιότητος.

NIETZSCHE

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Βάσει διαλέξεων και άρθρων του Dr. William Shockley).

Ο Dr. William Shockley [κάτοχος βραβείου NOBEL στη Βιολογία], πιστεύει πώς οι «φραγμοί σκέψης» παρεμποδίζουν την αντικειμενική έρευνα στον τομέα της ευγονικής και της δυσγονικής, έχει δε κατ' επανάληψιν προβή σέ εκκλήσεις για μία κοινή συνενόησι μεταξύ των διανοουμένων, των έρευνητών και των επιστημόνων, που θά επιτρέψη μία συμφιλίωσι των θρησκευτικών αντιλήψεων και του προβλήματος της εξέλιξεως, ώστε να αντιμετωπισθούν με ήρεμα τά προβλήματα που άφορουν τήν δημιουργία ανωτέρων ανθρώπων. Δέν υπάρχει ύψηλότερος στόχος ή τήν ανθρωπότητα από τό να αναζητήση μία μέθοδο διαγνώσεως για τήν επίλυσι του προβλήματος της ανθρωπίνης ποιότητος και ανθρωπιστικές διεξόδους, οι όποιες θά θεραπεύσουν τίς τάσεις παρακαμψής του αιώνος μας και θά επαναφέρουν τόν άνθρωπο στήν πορεία της άνοδικής εξέλιξεως.

Η ευγονική δύναται να καθορισθί σαν μέθοδος δημιουργίας ανωτέρων ανθρώπων μέσω του έλέγχου των γενετικών χαρακτηριστικών των γονέων. Από τήν άλλη πλευρά δυσγονική είναι ή άρνητική εξέλιξις που προκαλείται από τήν συνεχή αύξησι του αριθμού των γενετικών βεβαρυμένων ατόμων. Δύο όδοι ύπάρχουν για να έπιτευχθί ή δημιουργία ανωτέρων ανθρώπων: πρώτον, ή θετική ευγονική ενθάρρυνσις της αύξησεως ατόμων που προέρχονται από γενετικώς υγιείς γονείς και δεύτερον, ή αντιδυσγονική εκστρατεία με στόχο τόν περιορισμό, μέχρι της άπαλοιφής, των γεννησων ατόμων γενετικώς βεβαρυμένων.

Είναι προφανές ότι καμμία από τίς δύο προαναφερομένας όδους δέν άκολουθείται από τίς φιλελευθεροδημοκρατικές κοινωνίες της ισότητος της εποχής μας, στίς όποιες οι άνθρωπινες μονάδες θεωρούνται όμοεπίπεδες από της άσστηρας γενετικής άπόψεως. Αντιθέτως γνωρίζουμε όλοι πώς ή κοινωνία στρωματοποιείται βάσει κριτηρίων πλούτου, πολιτικής δυνάμεως, κοινωνικής τάσεως, κάστας, φυλής, χρώματος και ούτω καθ' εξής, αναλόγως της γεωγραφικής περιοχής ή της πολιτικής σφαιρας έπιρροής. Στίς δυτικές δημοκρατικές χώρες, όπως λόγω χάριν ή Βρετανία, «κατώτερες μάζες» έχουν τήν δυνατότητα να άποκτήσουν δυσανάλογο προς τίς ικανότητές τους ίσχύ,

χάρις στήν αριθμητική τους υπεροχή — τό «παιγνίδι των αριθμών» αποτελώντας θύματα πολιτικών που χρειάζονται πάντοτε μία εύκολη τροφή για τίς κάλπες, ώστε να άποκτούν κατά τόν πλέον άνώδυνο τρόπο, κύρος και δύναμι. Παρά τήν ύπαρξι όλων αυτών των άρνητικών δεδομένων, ό βαθμός έλευθερίας δράσεως των επιστημόνων όλων των κλάδων είναι ίκανοποιητικός τόσον, όσον να εξασφαλίζη τήν δυνατότητα έπιρρασμού όρισμένων τομέων της κοινωνίας, παρ' ότι μία έπιρροή αυτού του είδους δέν εξασκείται με εύκολία. Στίς περισσότερες περιπτώσεις οι παραδοσιακές θρησκευτικές προκαταλήψεις δημιουργούν «φραγμούς σκέψης», παρεμποδίζοντας τήν διενέργεια αναλύσεων στίς ανθρώπινες συνθήκες και λόγω της άπουσίας όρθής σκέψης, όλόκληρη ή κοινωνία βαδίζει προς τήν πνευματική και φυσική καθυστέρηση. Χωρίς άμφιβολία έχουμε συνάισθησι τού αίτιου του «προπατορικού άμαρτήματος» που ενυπάρχει στους έαυτούς μας. Η μεγαλύτερη δυσκολία έγκειται στήν διάτρησι της θωρακίσεως του άρνητικού τρόπου σκέψης του φιλελευθέρου κατεστημένου. Άλλά έκείνοι που διαθέτουν τήν απαραίτητη γνώσι, γνωρίζουν πώς οι «φραγμοί σκέψης» δέν είναι άήττητοι, όπως έπίσης και τά παρωπιδικά πνεύματα. Η διάνοια όφείλει τελικώς να νικήση.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΕΥΦΥΪΑΣ

Δέν μπορεί να ύπάρξη άμφιβολία για τό γεγονός ότι ή ευφυία κληρονομείται, όπως άλλωστε ήδη έχει άποδείξει ό Lewis M. Terman κατά τό 1920. Γονείς με άνώτερο δείκτη ευφυίας (I.Q.), που έμελετήθησαν από τόν Terman, απέκτησαν άπογόνους με μέσο δείκτη ευφυίας 132,76! Έπιπροσθέτως παιδιά που είχαν υιοθετηθί από χαρισματικούς γονείς είχαν κατά τόλν κατώτερο δείκτη από τούς φυσικούς

0,5%. Τά στοιχεία αυτά άποδεικνύουν πώς ό τόσον συζητούμενος παράγων του περιβάλλοντος, εξαρτάται όλοκληρωτικώς από τόν πρωταρχικό γενετικό παράγοντα. Αυτό δέν άποδεικνύεται μόνον επιστημονικώς, αλλά και από άπόψεως ήθικης και ανθρωπιστικής μας εξαναγκάζει να αναλάβουμε μία σοβαρή κοινωνική υποχρέωσι έναντι της ευγονικής και της δυσγονικής.

του H.F. Harlow, η οποία άνεγνώσθη στο έτήσιο συμπόσιο της Έθνικής Ακαδημίας Έπιστημών των Η.Π.Α., από τον W.A. Kennedy, ιθύνοντα της έρευνητικής ομάδος που διεπίστωσε τον χαμηλό δείκτη ευφύιας των Νέγρων.

Ο Kennedy είπε: «Ένας δεύτερος περιορισμός είναι ο φόβος του επιστήμονος, που εργάζεται στους τομείς αυτους (εθνοτικής) και οι συνέπειες των εβρημάτων του, έκτος εάν εκ των προτέρων διακηρύξη πως είναι περιβαλλοντιστής και όπαδός του συγχρόνου κλίματος στην διάνοησι, δηλαδή ότι σε μία χώρα όπου όλοι οι άνθρωποι δημιουργούνται ίσοι αποτελεί βλασφημία ή έρευνα των διαφορών του δείκτου ευφύιας. Και παρ' ότι στον ΧΧ αιώνα κανείς δεν έχει «κεραυνοβοληθή» λόγω βλασφημίας, κεραυνοβολούνται οι οικονομικοί πόροι των έρευνών, όποτε τό αποτέλεσμα είναι ένα και τό αυτό».

Ο καθηγητής Kennedy άνεκάλυψε άργότερα πως μετά την δημοσίευσι των έρευνών του και οι δικόι του οικονομικοί πόροι «κεραυνοβολήθησαν». Η περίπτωσης του άποτελεί κλασσικό παράδειγμα για τό πως οι «φραγμοί σκέψεως» παρεμποδίζουν τις έρευνες στους τομείς της γενετικής και της ανθρωπίνης ποιότητας — τομείς σημαντικώτατους για την εξέυρεσι λύσεων στο πρόβλημα της δημιουργίας άνωτέρων ανθρώπων.

Σέ άρθρο του, στην έκδοσι του Άπριλιού του 1981 του περιοδικού «LEADERS» με τίτλο «Η Διάνοια σε Κίνδυνο», ο William Shockley, προτείνει μία εξέγησης της υπάρξεως «φραγμών σκέψεως».

«Η Ικανότης της ανθρωπίνης ήγεσίας θά εκφυλισθή σέ παγκόσμιο κλίμακα έως τό έτος 2000, χάρις στην δράσι της δυσγονικής, στους όπαδούς των ήγητόρων. Η δυσγονική είναι μία άρνητική εξέλιξις, ή όποία όφείλεται στην ανεξέλεγκτο άναπαραγωγή των γενετικών βεβαρμένων ατόμων».

Τά συμπεράσματά μου άκολουθούν την άρχή ότι ή έξουσια έπαναπαύεται στο πνεύμα εκείνων που την άποδέχονται. Είναι προφανές τό γεγονός ότι οι χαρακτηριστικοί ήγέτες έχουν την άνάγκη χαρακτηριστικών όπαδών. Από τά στοιχεία του Γραφείου CENSUS, συμπεραίνω πως μεταξύ των έτών 1975 και 2000, ή δυσγονική θά προκαλέση πτώσι της τάξεως του 10% στο τμήμα εκείνο του πληθυσμού που έχει την δυνατότητα άναπαραγωγής άνωτέρων πνευματικώς ατόμων.

Τό δυσγονικό αυτό αποτέλεσμα είναι αρκετό για να καταδείξη την σημασία της εξέλιξεως στο

αυτή: Διαφυλετικές συγκρίσεις ευφύιας από την Άγγλική, στην Ίαπωνική και αντίστροφως, δεικνύουν πως ο μέσος δείκτης των Ίαπώνων είναι κατά δέκα μονάδες ύψηλότερος του αντίστοιχου Άμερικανικού, που εβρίσκεται στο επίπεδο του 100.

Πρωταρχικός μου σκοπός είναι να κάνω μία έκκλησι για μία συνενόησι των ήγετικών φυσιολογιών της συγχρόνου διανοήσεως σχετικώς με την φύσι του άνθρώπου και της σημασίας των εξελικτικών δυνάμεων τόσο στο παρελθόν όσο και στο μέλλον, ώστε να εβρεθή μία κοινή λύσις. Την στιγμήν αυτήν ή εβρεσις μιάς λύσεως είναι άδύνατος, εφ' όσον οι επιστημονικές αντίληψεις αντίτιθενται στις θρησκευτικές μας παραδόσεις, όσον άφορά την θέσι του Άνθρώπου στο Σύμπαν. Τό θρησκευτικό αυτό σύνδρομο — προϊόν της διαφωνίας άρνησεως και επιστήμης, παρεμποδίζει την αντικειμενική έρευνα στα θέματα της δυσγονικής και των φυλετικών διαφορών.

Έάν υπάρχει άμφισβόλια για τις έπιρροές αυτού τότου συνδρόμου άς μου επιτραπή να ύπενθυμίσω τό ιστορικό του άνάλογο — μεταξύ άστρονομίας και θρησκείας — στο όποιον άνεμίσθη και ο Γαλιλαίος. Την εποχή εκείνη — τέσσερις αιώνες ένωρίτερον — ή πλειοψηφία των διανοουμένων είχε άποδεχθή μία άπλοϊκή εξέγησης της Δημιουργίας — άπόρροια του βιβλίου της Γενέσεως — κατά την όποία σε έξη ημέρες ο θεός είχε δημιουργήσει τον κόσμο και τον Άδάμ κατ' εικόνα και όμοίωσίν του και έν συνεχεία του ένεφύησε την ζωή. Οι θεολόγοι έπίστευαν ότι τό κέντρον του σύμπαντος εβρίσκετο εκεί όπου ο θεός είχε δωρίσει την ζωή στον Άδάμ στην Γη. Συνεπώς, όταν ο Γαλιλαίος έπρότεινε την θεωρία κινήσεως της Γης, — άρα κάτι τό όποιον εβρίσκετο σε κίνησι δεν ήταν τό κέντρο του Σύμπαντος — συνεκρούσθη με την θεωρία της κυριαρχου θέσεως του Άνθρώπου στο σχέδιο δημιουργίας του θεού του. Αυτό άπέτέλεσε πρώτης τάξεως άρσει. Ο Γαλιλαίος άπέθρησε περιορισμένους στο σπίτι του και πιθανώς θά είχε και, εάν δεν είχε άποκηρύξει την «πλάνη» του. Δεκαεπτά αιώνες ένωρίτερον, ο Άρίσταρχος ο Σάμιος, είχε άνακαλύψει πως ή Γη κινείται γύρω από τον Ήλιο, αλλά κατά την διάρκεια των Σκοτεινών Αιώνων οι γνώσεις αυτές άπαλώθησαν και ό θρησκευτικός δογματισμός του δυτικού πολιτισμού κατέπνιξε την εκ νέου άνεύρεσί τους. Όπως ήταν όμως φυσικό, ή εξέλιξις της επιστήμης κατένιχησε τον δογματισμό των Σκοτεινών Αιώνων στην άστρονομία. Κανείς θεολόγος δεν ετόλμησε να καθυγορήσει τους άστροναυτες, μετά την έπιστροφή του από την Σελήνη και προσφάτως

τά σημαίνοντες θεολόγοι, ειδικοί επί θεμάτων βιο-
ιατρικής έθνολογίας, αντίδρασαν στην δημιουργία
ένός νέου προγράμματος Α.Ι.Δ. Οι δωρητές για
τήν τράπεζα σπέρματος πού έχει ιδρυθή δέ τήν
έλλπδα νά αδξήση τήν δημιουργικότητα στην επο-
μένη γενεά, είχαν επιλεχθή μεταξύ τών κατόχων
του βραβείου NOBEL για τήν 'Επιστήμη. Συμμε-
τείχα στό πρόγραμμα αυτό όχι διά τήν έθνεώρρησ
κεφαλαίωδοντα σημασία για τό αντίδυσγονά μου
ένδιαφέροντα άλλα διά τήν ό διάλογος σχετικώς μέ
τά πλεονεκτήματά του θά συνεισέφερε στην αντι-
κειμενικότητα τής εξέτασεως του προβλήματος
τής ανθρωπίνης ποιότητας.

Οι αντίδράσεις τών θεολόγων υπήρξαν σφο-
δρές. Ειπώθησαν μεταξύ τών άλλων: « Η ύπόθε-
σις πώς τό εφνεύοντα είναι καλύτερον άπορρίπτε-
ται. Η ανθρωπότης έχει ανάγκην έλλους και
παρηγορίας περισσότερον από τήν ανάγκην τής
εφνεύσεως». Άλλοι: «Τό σπέρμα πού επιλέγεται μέ
γνώμονα τήν εφνεύα, μπορεί νά διακατέχεται από
τήν «τάσι του κακού». Στην πραγματικότητα ό
γνώμων τής επιλογής για τούς κατόχους βραβείου
NOBEL υπήρξεν ή επιστημονική δημιουργικότης
και όχι τόσον ή εφνεύα.

Η συμπεριφορά αυτή αντιτίθεται στό τεκμη-
ριωμένα στατιστικά στοιχεία πού άφορούν τήν
εφνεύα και τό γονίδια, συμβαδίζοντα μέ τήν
αντίδραση τής εποχής. Έν τούτοις ή επιλογή μέ
στόχο τήν άνοδο του δείκτη εφνεύσεως έγγυάται κατά
μέσον όρον, (άν και όχι για όρισμένες μεμονωμένες
περιπτώσεις) καλύτερα ποιότητα για τάσεις όπως ή

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΜΕΣΩ ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΩΝ ΜΕΘΟΔΩΝ

«Αυτό άπαιτεί από τόν άνθρωπο νά χρησιμο-
ποιήση τήν εφνεύα του για νά κατανοήση τόν
τρόπον διά του οποίου τό θεόν έκανε χρήσι τής
εξελιξεως σαν μεθόδου δημιουργίας του ανθρώπου
και ή όποια επιπροσθέτως άπαιτεί από τόν άνθρω-
πο νά άναπτύξη τίς πνευματικές του δυνατόεις εις
τρόπον ώστε νά συνεχίση τήν εξέλικτική του
πορεία. Οι άρχαιοι ουε έφρόνουν τά παιδιά έκείνα
τά όποια ήταν άνάπηρα, πνευματικώς καθυστερη-
μένα ή πάρα πολλά. Η Ρώμη και ή Σπάρτη
εξηφάνιζαν τούς κληρονομικώς ή φυσικώς βεβα-
ρμένους.

Άλλά έν άν αυτή είναι ή μέθοδος του θείου,
δηλαδή ή δημιουργία του ανθρώπου μέσω τής
εξελιξεως, δέν θά πρέπει νά παραβλέπεται ούτε νά
άποσιωπάται. Αντιθέτως ό άνθρωπος έχει τήν
ανάγκη νέων γνώσεων, πού θά προκύψουν από τήν
κατνόση αυτής τής διαδικασίας και άκόμη νά
εφεύρη τά ανθρώπινα ύποκατάστατά τής. Τήν
εποχή του Γαλιλαίου δέν υπήρχε συμφωνία μεταξύ
επιστήμης και θρησκείας. Είχε άπολεσθή από τήν

τιμότης, ό Ιδεαλισμός, ή οικογενειακή άγάπη και
όπωσδήποτε ή άνωτέρα εφνεύα, για τήν επομένη
γενεά. Η θεολογική άρνησις άποδοχής τής σημα-
σίας τών εξελικτικών δυνάμεων άπλώς συνεισφέ-
ρει στην έκστρατεία έναντίον αυτών τών γεγονό-
των.

Τό άρνητικό σύνδρομο πού άπορρεί από τήν
αντίθεσι θρησκείας και επιστήμης και τό όποιο
είναι πασιφανές στις προαναφερθείσες αντίδράσεις
των θεολόγων έχει σαν άφετηρία του τήν προκατά-
ληψι ότι ό "Άνθρωπος πού έπάσθη κατ' εικόνα και
όμοιωσι του θεού του και είναι τό "Μήλο τής
Δημιουργίας" Ίσταται υπέρνω των βιολογικών
νόμων πού καθώρισαν τήν εξέλιξι του. Κατά
συνέπεια οι σκοποι του προγράμματος Α.Ι.Δ. είναι
άνευ σημασίας. Στην άκραία τής μορφή ή προκα-
τάληψις αυτή διακατέχεται από τήν πίστι ότι ό
Θεός έχει σχεδιάσει τούς νόμους τής φύσεως χάριν
τοιδ άνθρωπου εις τρόπον ώστε, οι εφνεύεις
προθέσει και μέσον να είναι ικανές νά εξασφαλί-
ζουν τήν άπρόσκοπον διαβίωσι του. Κατά συνέ-
πειαν ή επιστημονική διάγνωσις των προβλημάτων
του είναι περιττή.

Πιστάω πώς έναν ό Ιδεαλισμός, πού κινείται
από εφνεύεις προθέσει, αντιτίθεται σέ προτάσεις οι
όποίες στοχεύουν στην συντήρησι τής ανθρωπίνης
εξελικτικής διαδικασίας ή στην παρεμπόδισι τής
ανάπτύξεως δυσγονικών συνθηκών, έχει σαν άφε-
τηρία του ένα διεστραμμένο ανθρωπισμό. Θά
μπορούσε κανείς νά πη πώς ό ανθρωπισμός,
παρεφρόνησε».

Δυστυχώς δέν συμβαδίζον μέ τήν εξέλιξι του
είδους. Θά πρέπει, άραγε νά περιμένουμε άλλους
δεκαεπτά αιώνας πρίν άσχοληθουμε μέ σοβαρότητα
μέ τό πρόβλημα τής ανθρωπίνης ποιότητας;

Και για νά γίνω σαφέστερος. Υποβιβάζω οι
σημερινές συνθήκες γεννητικότητας τόν μέσο όρο
εφνεύσεως των ανθρώπων, όπως τουλάχιστον απο-
δεικνύουν οι μελέτες μου; Είναι άραγε τά υπανά-
πτυκτα κράτη καθυστερημένα γιατί και οι πληθυ-
σμοι τους είναι καθυστερημένοι; Μειώνει ή αδξάνει ή
φυλετική έπιμειξία τόν δείκτη εφνεύσεως; Η Π.Α.
ένδοον τήν ανάπτυξι δυσγονικών συνθηκών; Α-
στικό εκφυλισμό; Έντασι τής εγκληματικότητος;
Αυτές είναι οι άπαγορευμένες έρωτήσεις τής επο-
χής για τίς δυτικές δημοκρατίες και έλάχιστα
έντυπα έχουν τό θάρρος να τίς δημοσιεύουν.

Φοβόμαι πώς πολλοί από τούς αναγνώστες
μου θά μοιρασθούν τίς άνησυχίες μου. Έλλπζω
πώς ένας συμβιβασμός μεταξύ θρησκείας και
επιστήμης θά αντικαταστήση τήν εγκληματική
έπιμειξία των δύο ειδών τών

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ Ο «ΔΗΜΙΟΣ» ΤΟΥΣ ΑΛΟ·Ι·Σ ΜΠΡΥΝΝΕΡ

Είς τήν «ΑΚΡΟΠΟΛΙ» τῆς Κυριακῆς (27-3-1983) ὑπάρχει ἕνα ἄρθρο κάποιου «Γιῶργου Οἰκονόμου» με τόν τίτλο «Ἐκτελοῦσε καί γλεντοκόπαγε... Ο ΝΑΖΙ ΔΗΜΙΟΣ 46.000 ΕΒΡΑΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ». Εἰς τό περί οὗ λόγος ἄρθρον, ὁ φιλοσιωνιστής δημοσιογράφος, ἀφοῦ περιγράφει διαφόρους φανταστικάς σκηνάς βασανιστηρίων ὅπως π.χ. «ἐπαιξε μπάλα μέ μικρά ἔβραϊόπουλα, ἔριχνε βρέφη εἰς τόν ἀέρα καί τά ἐκάρφωνε μέ τήν ξιφολόγη», ἀφοῦ λοιπόν λέγει ὅλα αὐτά προτείνει ὅπως ἡ Ἑλληνική Κυβέρνησις ζητήσῃ τήν ἐκδόσιν τοῦ Ἀλῆς Μπρύννερ ἀπό τήν Συρία, ὅπου ζῇ αὐτός σήμερον. Λέγει δέ ὅτι πρέπει νά κάμῃ αὐτό τό Ἑλληνικόν Κράτος, διότι μέ τήν «σφαγή» τῶν 46.000 ἔβραίων τῆς Θεσσαλονικῆς ἐβλάβη ὁ Ἑλληνισμός...

Πρῖν ἐξετάσουμε ὅμως τό κατά πόσον ἐβλάβη ὁ Ἑλληνισμός ἀπό τόν διωγμό τῶν ἔβραίων τῆς Θεσσαλονικῆς θεωρῶ ὑποχρεωσέν μου νά προτείνω εἰς τόν κ. Οἰκονόμου νά ἐγκαταλείψῃ τήν δημοσιογραφίαν καί νά ἀσχοληθῇ μέ τήν συγγραφῆν σεναρίων ἔργων φρίκης. Διακρίνω εἰς τά γραφόμενά του ἕνα ταλέντο ἀνώτερο καί ἀπό ἐκεῖνον τοῦ Στόκκερο, τοῦ συγγραφέως τοῦ Δράκουλα, τοῦ Ἄρχοντος τῶν Καρπαθίων καί σάν ἄνθρωπος ἐνδιαφερόμενος διά τήν λογοτεχνίαν θεωρῶ ὑποχρεωσέν μου νά γράφω ὅτι εἶναι κρίμα ἕνα τέτοιο ταλέντο νά πάῃ χαμένο...

Ἄς ἐξετάσουμε ὅμως τώρα πόσον ἐβλάβη ὁ Ἑλληνισμός τῆς Θεσσαλονικῆς ἀπό τόν διωγμό τῶν ἔβραίων. Καί διά νά ἐξετάσουμε αὐτό, ἄς δοῦμε πόσον «φιλικά» αἰσθήματα ἔτρεφον διά τόν Ἑλληνισμόν οἱ ἔ-

τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος (Γιωσέφ Ἐλιγία, Μεγάλη Ἑλληνική Ἐγκυκλοπαίδεια, Τόμος Β', σελίς 608).

Τόν 17ον αἰῶνα ἱδρύεται εἰς Θεσσαλονικὴν ὑπὸ τοῦ Σαμπεθαί Τσεβῆ ἡ αἵρεσις τῶν ντονμέδων, ἐξισλαμισθέντων δηλαδή Ἰουδαίων. Ἄς μὴν λησμονοῦμεν ὅτι ντονμές ἦτο καί ὁ δήμιος (ἀληθινὸς δήμιος) τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Κεμάλ Ἀτατούρκ.

Μέ τήν εὐνοια τῆς Τουρκικῆς διοικήσεως οἱ ἔβραιοι κυριαρχοῦν εἰς τήν Θεσσαλονικὴν, εἰς τήν Ἑλληνικὴν Θεσσαλονικὴν, καί ἡ ἀπογραφὴ τοῦ 1913 μᾶς δίδει τά ἐξῆς στοιχεῖα διά τήν σύνθεσι τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως: 62.000 Ἑβραῖοι, 36.000 Τούρκοι, 6.000 διαφόρων ἐθνικότητων καί μόνον 36.000 Ἕλληνες.

Συναφεῖς πρὸς ὅλα αὐτά καί οἱ δολοφονίες ἀγωνιστῶν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος ἀπὸ ἔβραϊους τρομοκράτες, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Μόδης εἰς τά βιβλία του περί τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος.

Ὅταν το 1912 ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός προελαύνει πρὸς Θεσσαλονικὴν σχηματίζεται ὁμοῦ ἐθελοντῶν ἔβραίων διά νά πολεμήσῃ ἔναντιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἑβραϊκῆς Στοᾶς «Συμμαχία» (Μπενε - Μπερίτ) ἐμφανίζεται εἰς τόν Τούρκο Διοικητὴ καί προσφέρει τό ποσόν τῶν 650.000 χρυσῶν Λιρῶν Τουρκίας (6.500.000.0 σημερινῶν δραχμῶν) διά τόν ἐξοπλισμό καί τήν ἄμυνα τῆς Θεσσαλονικῆς ἔναντιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ (ΕΣΤΙΑ 9/10/1912).

Τό πρῶτο σπέρμα τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τήν Ἑλλάδα ἐρίφθη ἀπὸ τοὺς ἔβραίους τῆς Θεσσαλονικῆς. Πρῶτοι βουλευτές τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος οἱ ἔβραιοι τῆς Θεσσαλονικῆς Βεντούρα καί Μπεναρῶγια.

Εἰς τό Παγκόσμιον Συνέδριον τῶν Μακαμπῶν (ἔβραϊκῶν ἀθλητικῶν συλλόγων) ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑβραϊκῆς Κοινότητος Βουλγαρίας προτείνει ψηφισμα διά τήν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας. Ὁ «Ἑλληνιστής» ἔβραϊος ἀντιπρόσωπος τῆς Κοινότητος Θεσσαλονικῆς ψηφίζει ὑπέρ.

Ὁ σφαγῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ Μάρκος Βαφειάδης εἶναι κι αὐτὸς μέλος τῆς Κοινότητος τῶν «Ἑλληνιστῶν», τῆς Ἑβραϊκῆς Κοινότητος Θεσσαλονικῆς, (Γ. Μόδης, Ἡ Μακεδονία στίς φλόγες).

ΥΠΑΤΙΑ

Πρόσωπα που στάθηκαν φάροι αληθινού της ανθρωπότητας, πρόσωπα, ή ζωή και ή δράσεις των οποίων άφησαν την εμπνευσμένη επί της γής σφραγίδα της υπέρθεάς τους, έχουν καταδικαστεί από τους παραχαράκτες της Ιστορίας, στην άφάνεια και την έγκατάλειψη. Και δέν άποτελεί μόνον χρέος άπέναντι στά τραγικά αυτά πρόσωπα, κάθε ανθρώπου, νά παρασύρει την σκόνη και νά ξεπλύνει την λάσπη μέ την όποια καλύφθηκαν, άποτελεί χρέος άπέναντι στην ίδια την ανθρωπότητα, για την όποια μιá τέτοια πράξις, δέν μπορεί παρά άφέλγ νά άποκομίσει. Στο πρόσωπο της 'Αλεξανδρινής Φιλοσόφου και έπιστήμονος ΥΠΑΤΙΑΣ, ενώθηκαν κάποτε μιá για πάντα (και κανένas έλεεινός και τρισάθλιος υπάνθρωπος, ή Γυναίκα, ό 'Ελληνισμός και τό υπέρτατο έλληνικό χρέος για τόν έξανθρωπισμό της οίκουμένης. 'Ενώθηκαν τό στοιχεία αυτά σ' ένα άδιάσπαστο σύνολο ως κρίκο συνεκτικής άλυσίδος και ό πανδαμάτωρ χρόνος δέν μπορεί παρά νά αναγνωρίσει την ήττα του. Κι όσο για τά βδελυρά και άπαίσια όντα που λασπολόγησαν και άσέληγαν πάνω στό άγνό σάμα της ιερás 'Ελληνίδος δέν μπορούν παρά νά δεθούν κάποτε μέ την άλυσίδα αυτή και νά συρθούν ως κτήνη στά θηρία του Κολοσσαίου.

Κόρη της Θέωνος, κορυφαίου μαθηματι-

ρέστερης έπιστημόσεως νά χρησιμοποιήσουμε τό ήμερολόγιο των δολοφόνων της), σέ μιá έποχή δηλαδή κατά την όποια ή 'Αλεξάνδρεια ήτο τό πνευματικό κέντρον της γνωστής τότε ανθρωπότητας, τό τελευταίο κάστρο της έλληνικής σκέψεως και πεδίο της πνευματικής μάχης ανάμεσα στον έλληνισμό και τόν σκοταδιστικό Ιουδαιοχριστιανισμό. Σέ μιá έποχή κατά την όποια έπεσκέπτοντο την πόλη, διανοούμενοι κάθε εθνικότητας και φιλοσοφικής σχολής, για νά δώσουν διαλέξεις στό Μουσείο και νά προβληθούν οι ίδιοι και οι άπόψεις των. Μέσα σ' αυτό τό πνευματικό κλίμα άνετράφη ή ΥΠΑΤΙΑ, έρχόμενη σ' επαφή μέ την έπιστήμη και τίς πρώιμες γνώσεις της έποχής καθώς τά ενδιαφέροντά της εκάλυπταν όλα τά έπιστημονικά θέματα και έπιτεύγματα του καιρού. Σπουδάζοντας Φιλοσοφία, λογοτεχνία και διάφορες θετικές έπιστήμες, γίνεται μέ την αναγνώριση των μελετών και των ίκανοτήτων της, άρχηγός της Νεοπλατωνικής σχολής της 'Αλεξανδρείας, περίπου κατά τό 400 μ.Χ. (...). Διέπρεψε, τόσο στην λογοτεχνία και την φιλοσοφία, όσο και στον τομέα των θετικών λεγομένων έπιστημών, μέ ιδιαίτερες έπιδόσεις στά μαθηματικά και την αστρονομία. 'Εχουσα γνώσεις μηχανικής κατασκεύασε άστρονομικό όργανο και όδροσκοπικό, εξέδωσε δέ έργα, συγγράφοντας παράλληλα και σχόλια επί της «'Αριθμητικής» του Διοφάντους, των κωνικών τωμών του 'Απολλωνίου, καθώς και επί του 'Αστρονομικού κανόνος του Πτολεμαίου.

'Από όλα όμως τά άριστουργηματικά συγγράμματα της κορυφαίας 'Ελληνίδος δέν διασώθηκε ούτε ένα, πρόσ χάριν τών εχθρών του πνεύματος και εις βάρος της πολιτισμένης ανθρωπότητας που τά στερήθηκε. "Όσα δέν κήκαν στίς Ιουδαιοχριστιανικές φλόγες, καταστράφηκαν κατά την κυρπόληση της βιβλιοθήκης της 'Αλεξανδρείας ή όποια ως γνωστόν έλαβε χώρα κατά τό 640 μ.Χ. (...) κατά διαταγή του Χαλίφη 'Ομάρ, μέ την συνεργασία όλων των μονοθεϊτών, Μωαμεθανών, Χριστιανών και Ιουδαίων, οι όποιοι είχαν και τό γενικό πρόσταγμα».

'Ός προς τόν ιδιωτικόν βίον της φιλοσόφου και έπιστήμονος, οι μαρτυρίες της έποχής μιλούν περί ενός άτόμου, κατέχοντος ύψηλήν

δεμίαν σχέσηη είχε με τίς συκοφαντικές δυσφημίσεις πού ὀρισμένοι ἐξετόξευαν ἐναντίον της. «Πρωταγωνιστής» αὐτῆς τῆς συκοφαντικῆς ἐκστρατείας ὁ Ἄρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Κύριλλος, ὁ ὁποῖος τήν κατηγορήσε γιά σχέσεις μέ τόν Ρωμαῖο διοικητή τῆς πόλεως, ἄνθρωπο πνευματικό πού συμμετείχε στήν ὕστατη προσπάθεια ὅπως περισωθεῖ τό πνευματικό μεγαλεῖο τῆς ἀρχαιότητος καί πού γι' αὐτό ἄλλωστε δέν... γλύτωσε οὔτε ὁ ἴδιος ἀπό τίς κακοήθειες κατηγορίες τῶν χριστιανῶν. Θά ἀναρωτιέται κανεῖς ποῖό ἦταν ἀληθινά τό ἐγκλημα τῆς Ἑλληνίδας ἐκείνης πού τῆς ἐπέφερε τελικῶς τόν φρικτό θάνατο καί τόν δημόσιο... ἐξευτελισμό. Πράγματι, ἡ ΥΠΑΤΙΑ, διέπραξε κάποιον μέγα... «ἐγκλημα», παρόμοιο τοῦ ὁποῖου πολλούς ἀνθρώπους ὀδήγησαν στόν θάνατο, πρὸς δόξαν τῆς Ἰουδαίας μητρὸς καί τοῦ υἱοῦ της. Τό «ἐγκλημά» τῆς ἦτο ἓνα καί μόνον: Δέν ἐνέδωσε, δέν ὑπέκυψε, δέν συμβιβάστηκε μέ τό καταστρεπτικό καί βαρβαρικό «ρεῦμα» τῆς ἐποχῆς, πού συγκινούσε μόνον τόν ὑπόκοσμο, καί τὰ βδελυρά ὄντα, τίς δυστυχεῖς ὑπάρξεις ἐνὸς ἀνεπτυγμένου ἐμπορίου. Διότι ὅλοι γνωρίζουμε, πῶς ὅταν κάποιος κινδυνεύει νά πνιγεῖ μέσα στόν βοῦρκο (βοῦρκος γιά τήν ὑπαρξή τοῦ ὁποῖου δέν εὐθύνεται ὁ πολιτισμός), θά γαντζωθεῖ ἀναγκαστικά ἀπό τό ὁποιοδήποτε χέρι πού θά τοῦ προταθεῖ γιά σωτηρία. Ἀκόμα, κί ἂν γνωρίζει ὅτι θά τόν σπρώξει πιό βαθεῖα, πάλι «τό ρισκάρει»!

Τήν ἐποχή ἐκείνη ἀπό Ἄνατολῶν, ἐκινεῖτο «τόν δυσμάς» ἡ οἰκουμένη καί ἰσοπεδωτική... ἱεραποστολή, ὀρισμένων Ἰουδαίων, πού εἶχαν δημιουργήσει σκοπιμῶς μία σήψη πρὸς εὐκολώτερη ἄλωση τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Ἡ ΥΠΑΤΙΑ, ἄνθρωπος πνευματικός καί μέ ἑλληνική φιλοσοφική θεώρηση τοῦ σάμπαντος γαλοχημένη, δέν ἦτο δυνατόν παρά νά ἀρνηθεῖ νά ὑποκύψει. Παρέμεινε πιστή ὁπαδὸς τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, πρὸς πείσμα ὅσων προσπάθησαν νά τήν παρασύρουν μέ τό μέρος τους.

«Ὅμως ἐκτός ἀπ' ὅλα αὐτά, μία αἰσχρή καί χυδαία προσωπική πρόταση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύριλλου, ἀπεκρούσθη, κί ἕνας ἀκόμη λόγος προσβολῆς ὑπῆρχε. Ἡ προσπάθεια τοῦ Κύριλλου νά ἀναδειχθεῖ «πνευματικός ἄνθρωπος» προσέκρουε στήν καταλυτική γιά ὅλους προσωπικότητα τῆς λαμπρῆς Ἑλληνίδας.

Ἔτσι, κάποια νύχτα τοῦ 415 μ.Χ. (...) ὁ

Κύριλλο, ἀφοῦ σκότωσε τοὺς φρουροὺς τῆς οἰκίας της, ὄρμησε μέσα... Ἐκαμαν ὅσα ἔργα βρῆκαν μπροστά τους, συγγράματα ἀπερίγραπτης ἀξίας, τήν ἴδια δέ τήν ΥΠΑΤΙΑ τήν πῆραν, τήν ἔσυραν γυμνή στοὺς δρόμους, τήν βίασαν ὁμαδικά, τήν μαστίγωσαν, τήν ἔκαιγαν μέ πυρωμένα σίδερα, ἀκολούθως δέ, μετὰ ἀπό χλευασμούς καί ἄλλες ἐξευτελιστικῆς πράξεις τήν λυντσάρισαν, τήν ἔκοψαν κομμάτια-κομμάτια, πετώντας ὕστερα σέ σκυλιά τὰ τεμάχια τῆς σάρκας της, κί ὅσα ἀπέμειναν τὰ ἔριξαν στήν πυρὰ, σκορπίζοντας μετὰ τήν στάχτη τους στόν ἄερα. Κτηνωδία ὁμοία τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἐγνώρισε κί ἐλπίζουμε νά μήν γνωρίσει ποτέ πιά ἡ ἀνθρωπότης! Τήν ἴδια ὥρα πού ἔκαναν αὐτά οἱ Χριστιανοί, οἱ τοκογλύφοι Ἑβραῖοι τῆς πόλεως... λάδωναν κάποιους πρῶχοντες, ἔτσι ὥστε ὁ φίλος τῆς Ρωμαῖος διοικητής, νά κατηγορηθεῖ γιά... συνομοσία.

Τὰ ὅσα συνέβησαν στά 415 μ.Χ. (...).

Μόνον μέ τήν ἀναγραφὴ ἐνὸς τεραστίου, «ΑΙΣΧΟΣ!» ἠμποροῦμε νά χαρακτηρίσουμε.

Τό πλέον αἰσχρὸ ὅμως τῆς ὄλης ὑποθέσεως, βρίσκεται στήν τύχη ἡ ὁποία ἐπεφυλάχθη, στόν «καλοκάγαθο» Κύριλλο

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τιμᾶται σήμερον παρά τῆς ἐκκλησίας ὡς... Ἄγιος!!! Ἀκούσατε καλῶς Κύριοι. Ἀνοίγοντας τό «ἀγιολόγιο» τῆς ἐκκλησίας, τό ὄνομα φαντάζει φαρδύ-πλατύ:

Ἄγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρεῖας!!!

ΨΙΛΙΑΣ ΣΤΡΕΙΧΕΡ

ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ

Julius Streicher

«Είμαι, ό πλέον επικίνδυνος έχθρός των Εβραίων, ό άσπονδότερος των άντιπάλων των, και ό πλέον άποφασισμένος διά τόν εκμηδενισμόν των. Είμαι ό φανατικώτερος τών άντισημιτιστών, διότι είμαι πρό πάντων πατριώτης. Άγαπή τήν Γερμανίαν και θέλω νά προσφέρω εις αυτήν κάθε δυνατήν προσπάθειαν προς κατάπνιξιν οίουδήποτε κινδύνου άπειλούντος τήν έλευθερίαν της, και τήν προοδό της. Έγώ είμαι εκείνος όστις ένεφύσησαν κατά τήν χιτλερικήν επανάστασιν εις τήν συνείδησιν των μαζών τήν άμεσον ανάγκην του διακανονισμού του έβραϊκού ζητήματος, του φοβερού αυτού κινδύνου όστις άπειλούσε τήν άποσύνθεσιν της Φυλής μας ή μάλλον τήν ολοκληρωτικήν ύποδούλωσιν της Χώρας μας εις τό Έβραϊκόν στοιχείον. Ουδείς, λοιπόν, κατάθρωσε νά εκκλαϊκέυση άπ' άκρου εις άκρον της Γερμανικής γής με μίαν τιαούτην ένθρον ένέργειαν όσον και ή ίδιική μας, αυτήν τήν μεγάλην άλήθειαν, ότι αιτία της δυστυχίας μας είναι οι έβραιοί, και ότι αυτοί μίαν ήμέραν άπειλούν νά κυριεύσουν τόν κόσμο.

Τό Έβραϊκόν στοιχείον είναι έντελές ένθρον από τήν Φυλή μας και έπί πλέον, δεν

κάν. Ό Έβραϊός δεν ήπηρεε νομαδικός, αλλά πάντοτε ένα παράσιτον προσκεκολλημένον εις άλλους λαούς. Τό γεγονός ότι πολλάκις έγκατέλειπε τήν γήν όπου κατώκει δεν άφορά τήν εκουσίαν του άπομάκρυνσιν, αλλά τήν ανάγκην φυγής, διότι ό λαός ό όποιος τόν ήνείχετο και τόν έφιλοξένει, έξαπατηθείς ύπ' αυτού τόν ξεεδίωξε. Τό άρνητικόν, λοιπόν, τουτο στοιχείον ένέσκηψε και έμόλυνε τήν χώρα μας, αυξανόμενον καταπληκτικώς. Άλλά δεν άρκει μόνον τουτο. Η έξάπλωσις δεν περιωρίζετο μόνο μεταξύ αυτών τουτων των έβραίων, αλλά, δυστυχώς, καταλάμβανε μέρος και εις τήν γνησίαν γερμανικήν Φυλήν δι' αίμομιξίας. Ό κίνδυνος λοιπόν ήτο από πάσης φύσεως άμεσος, και συνεπώς έπρεπε νά τεθή τέρμα εις τήν επικίνδυνον αυτήν έξάπλωσιν των τεκνών του Έσραήλ. Έξ' άλλου, όσον άφορά τά ζητήματα της χώρας, τόσον τά πολιτικά, όσον και τά οικονομικά, οι έβραιοί μοιλονότι δεν ειχον ουδέμίαν θέσιν εις αυτά, διότι ήσαν άπλώς ξένοι οι όποιοι δεν απελάμβανον ειμή τών δικαιωμάτων της φιλοξενίας, άναιδώς άνεμιγνύοντο εις τά ζητήματα ταυτα και έπωλεσθουν κερδοσκοπικώτατα πάσης περιστάσεως σχετικώς. Καί άποτέλεσμα της καταχρήσεως ταυτης των δικαιωμάτων της φιλοξενίας ήτο ή διά της πανουργίας των επίτευξις πλείστων ώφελημάτων ύπέρ αυτών και εις βάρος της χώρας μας. Καί ή πρωτοφανής αυτή συμπεριφορά συνετέλεσεν ώστε νά γεννώνται όδυνηταί ήθικαί ρήξεις, πλάναι και άποτυχιαί πολλαπλασιαζουσαι τόσον τά ελαττώματα του λαού, τά συνήθειας, τά πάθη, τους κανόνες της από κοινού ζωής, ώστε κανείς νά μη δύναται νά διευκρινίξη αυτό τό χάος, και ό άνθρωπος νά φθάνον εις σημείον ώστε νά μη συννενοούνται πλέον προς άλλήλους. Αυτή ή τακτική ειχεν ως άποτέλεσμα τήν διχόνοιαν μεταξύ των κομμάτων, τήν διάλυσιν των συνηνωμένων δυναμειών, αίτινες θά υπετάσσοντο μίαν ήμέραν εις τόν έβραϊσμόν.

Έξ' άλλου ή παντοδυναμία της Σιωνιστικής Λερναίας Έγδρας είναι σήμεραν (1933) άναμφισβήτητος. Τείνει νά υποδουλώση όλους τους λαούς της γής, και ένθ διά της παρ' αυτής καλλιεργηθείσης μεθοδικής άπανταχοῦ πλοῦτος άνυπερίβλητος διασποράς άναστασι-

τῶν λαῶν τὴν ἐκ τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας ἀπόγνωσιν πρὸς δημιουργίαν τρομακτικῶν κοινωνικῶν ἀνατροπῶν, διὰ τὴν ἐκπορθήσῃ μίαν ἡμέραν τὰ ὀλίγα τελευταῖα χαρακτηριστικά τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς πλήρη ὑποδούλωσιν τῆς εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν. Ἡ ἀποκάλυψις ὄλων τῶν σκοπῶν καὶ ἐνεργειῶν τῆς Σιωνιστικῆς ὀργανώσεως ἐδημιούργησεν εἰς ὅλα τὰ Κράτη καὶ δὴ εἰς τὴν Γερμανίαν μίαν συστηματικὴν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν φωτεινῶν πατριωτῶν προσπάθειαν πρὸς ἀντίδρασιν κατὰ τῶν σκοτεινῶν τούτων τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ προθέσεων. Μία τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τοῦ Σιωνισμοῦ ἀποβλέπει «εἰς μίαν διεθνή ἐξουσίαν τῆς ὁποίας ἡ διάταξις νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ δυνηθῇ χωρὶς νὰ τὰς συντρίψῃ, νὰ περιλάβῃ τὰς δυνάμεις ὄλων τῶν Κρατῶν τοῦ Κόσμου καὶ νὰ σχηματίσῃ τὴν ὑπέρτατην Κυβέρνησιν. Εἰς τὴν θέσιν τῆς παρουσίας Κυβερνήσεως θὰ ἐτίθετο ἓν φόβητρον τὸ ὁποῖον θὰ ὀνομάζετο Διοίκησις τῆς Ὑπέρτατης Κυβερνήσεως. Αἱ χεῖρες του θὰ ἦσαν τεταμέναι πανταχόθεν ὡς ἀρπάγια καὶ ὁ ὀργανισμὸς του θὰ ἦτο τὸσον κολοσσῶς ὥστε ὅλοι οἱ λαοὶ κατ' ἀνάγκην θὰ ὑπετάσσοντο εἰς αὐτόν. Εἶχε, λοιπόν, ἀποβῆ καθαρῶς ἐγκληματικὸν στοιχείον ὁ ἐβραϊσμός δι' ὄλον

τὸν κόσμον καὶ ἴδια διὰ τὴν Γερμανίαν λόγῳ τῆς σημαντικῆς ἐξαπλώσεως εἰς τὴν χώραν. Ἀμετακλήτως, λοιπόν, ἔπρεπε νὰ δοθῇ μία λύσις εἰς τὸ τρομερὸν αὐτὸ πρόβλημα καὶ συνεπῶς νὰ ληφθῶσι ριζικὰ μέτρα πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἐφιάλτου τούτου: ὁ διωγμὸς του, ἢ ἐξόντωσις του. Ποῖα ἐξοντωτικὰ μέτρα ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν; Ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν εἰς τὴν Χώρα μας καὶ ἢ ἐπιβολὴ αὐστηροτάτων περιορισμῶν εἰς οἰανδήποτε προσπάθειάν των ἢ ἀπλήν των κίνησιν. Δέν ἦτο δυνατόν ἓνας ἐβραῖος ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ ἴδια πολιτικά δικαιώματα μὲ ἓναν γνήσιον Γερμανόν, διότι ἡ ἠθικὴ ἐνός ἐβραίου δέν ἀνήκει εἰς τὴν ἠθικὴν κάθε λαοῦ ἀλλ' εἰς μίαν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν τέχνην τῆς ἀπάτης καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐπιβληθοῦν τὰ μέσα ταῦτα καθ' ὅσον εἶναι, δίκαια καὶ ἀνθρώπινα διὰ ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὴν ἀπαίσιαν αὐτὴν μάλιστα τῶν ἐβραίων. Ἐμπρὸς λοιπόν! Προσκαλῶ τὸν Γερμανικὸν λαόν καὶ κάθε Εὐρωπαϊκὸν λαόν νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν διωγμὸν, χωρὶς ἐπιφύρην νὰ σταματήσῃ, ἕως ὅτου καθαρῶς ἢ φυλῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ παράσιτον τὸ ὁποῖον ἀπομυζᾷ τὸ αἷμα μας (Δ. Ἄμυνα, 6, 8 33).

«Πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν συμμετοχὴν τῶν ἐβραίων εἰς τὸν πολιτισμὸν μας, τοῦ ὁποίου τὴν πηγὴν καὶ τὴν προέλευσιν ἀρνοῦνται;»

ΓΚΑΙΤΕ

«Δέν θὰ εὔρητε εἰς τοὺς ἐβραίους παρά ἓνα λαόν ἀμαθῆ καὶ βάρβαρον ὅστις συνενώνει ἀπὸ πολλοῦ τὴν πλεον αἰσχρὰν φιλαργυρίαν, τὴν ἀπεχθὴ δεισιδαιμονίαν μὲ τὸ ἀκατανίκητον μῖσος δι' ὅλους τοὺς λαοὺς πού τοὺς ἀνέχονται νὰ πλουτίζουν. Εἶναι ὁ πλεον μισητός καὶ αἰσχρὸς λαός, ὅστις τολμᾷ νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ ἀδιάλλακτόν του μῖσος ἐναντίον ὄλων τῶν Ἐθνῶν, νὰ ἐξεγείρῃται ἐναντίον τῶν Κυρίων του, πάντοτε δεισιδαίμων, πάντοτε ἀπληστος εἰς βάρους τῶν ἀγαθῶν τῶν ἄλλων, πάντοτε βάρβαρος. Οἱ ἐβραῖοι εἶναι ἐρπετὰ κατὰ τὰς δυστυχίας των καὶ ἀθάδεις κατὰ τὰς εὐτυχίας των».

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΑΓΩΝ ΠΙΣΤΙΣ ΝΙΚΗ